

KAI MEYER

STRÁNKY
SVĚTA

KNIHA KRVE

COOL
BOOKS

Stránky světa

Kniha krve

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

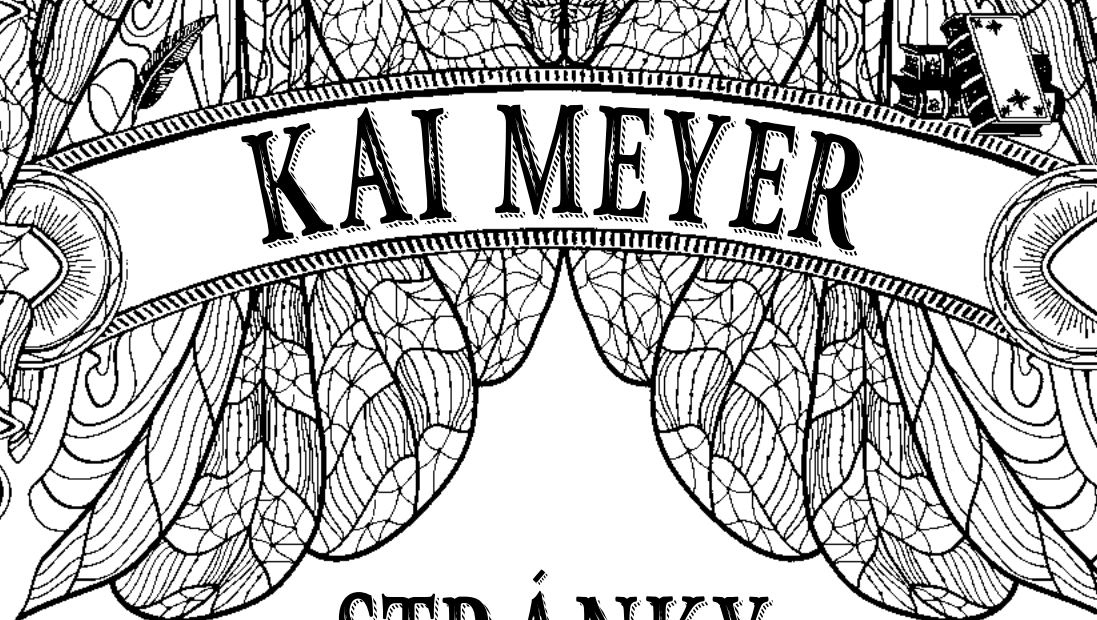

Kai Meyer

Stránky světa: Kniha krve – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KAI MEYER

STRÁNKY
SVĚTA

KNIHA KRVE

COO
BOO

Přeložila Kristýna Wanková

Originally published as „Die Seiten der Welt. Blutbuch“

© S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2016

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

Translation © Kristýna Wanková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7544-668-8

ISBN e-knihy 978-80-7544-717-3 (1. zveřejnění, 2018)

PRVNÍ ČÁST
PORTÁLOVÉ LODĚ

Prázdny sál obývali duchové knih. Jejich vůně už dávno vyprchala, ale i po letech se mezi holými zdmi šepotavě rozléhala ozvěna jejich příběhů.

V jednom okamžiku byla bývalá čítárna Britského muzea jako po vymření, v příštím už na jedné z galerií vysoko nad okrouhlou halou stáli žena a muž. Po dobu jediného mrknutí oka jim v zorničkách žhnulo zlato, jako odlesk zakleté hodiny soumraku.

Isis se jednou rukou chytila kovového zábradlí. „To já jenom kvůli té výšce,“ řekla a odolávala třasu v nohou. Nechtěla, aby si její společník všiml, jak je vyčerpaná.

Duncan shlédl přes zábradlí do hloubky pod nimi. Obavy o Isis neskrýval dvakrát dobře – samozřejmě ji prokoukl. Dřív bývali mistři v obelhávání lidí a uchovávání tajemství. Ale když se jejich pohledy setkaly dnes, byl jim všechen talent klamat ostatní úplně k ničemu. Četli ve tváři toho druhého jako v popsáném papíru.

Kdysi tu regály s knihami sahaly do výšky tří poschodí, ale poté co se národní knihovna z muzea odstěhovala a přesunula do jiné části Londýna, zůstaly stěny kolem čítárny holé. Nějakou dobu se kopulovitá stavba na nádvoří muzea ještě používala jako výstavní sál, ale nyní byly její dveře zamčené a lampy zhasnuté.

Vysokými okny kolem dokola kopule padalo dovnitř noční osvětlení ze dvora, slabá žlut, která sotva dosáhla na podlahu čítárny. Opačnou stranu ohromného rondelu mohl člověk jen tušit. Jestli se tam ve stínu někdo ukrýval, nebylo na tu dálku vidět.

„Jsme tu sami,“ řekl Duncan, který opět myslel na to samé jako Isis.

„Já vím.“ Byla slabá, ale ne tolik, aby necítila přítomnost někoho cizího. A to i přesto, že byl vzduch v čítárně stále prosycený bibliomantikou, i když odsud knihy odvezli už před lety. Mělo to více důvodů. Nejdůležitější z nich se ukrýval hluboko pod podlahou sálu, v tajné hrobce jeho stavitelů.

Kniha, kterou Isis s Duncanem použili, aby sem skočili, už se rozplynula ve vzduchu. Stejně tak musel zmizet její protějšek, který byl před dávnými časy uložen do tajné police ve stěně. O knihách ve zdech věděla jen hrstka zasvěcených, především agenti Adamitské akademie.

Od zániku Sanktuaria uplynulo jen pár dní, svět bibliomantů byl vzhůru nohama. Takzvaný *Výbor pro spořádaný přechod*, který momentálně představoval vládu, měl plné ruce práce s tím, aby si upevnil postavení a etabloval Rachelle Nebeskou jako novou tvář Akademie.

K tomu se přidávalo ohrožení ze strany myšlenek, které povstávaly ze zlatavých hlubin mezi stránkami světa a ničily jedno refugium za druhým. Od vysoko položených refugií jako Libropolis nebo Unika byly ještě daleko, ale už se nesly zvěsti o panických evakuacích ze spodních oblastí. A nikdo nevěděl, jak šíření myšlenek zastavit.

Duncan se opřel o zábradlí a pohlédl do pološera. Nacházeli se na vyšší ze dvou galerií. „Nelíbí se mi to. Jestli tady Atticus vážně byl, tak pro to musel mít sakra dobrý důvod. A to zase podle všeho znamená, že tu jsou nějaké pojistky. Ochranné mechanismy. Bibliomantské blokády.“

Atticus Arbogast býval jejich učitel na lyceu LeCarré, vůdce všech agentů Akademie a úhlavní nepřítel odboje. Duncan ho v Sanktuariu zabil. Isis se teprve včera podařilo kontaktovat jeden ze svých zdrojů na lyceu. Dozvěděla se od něj, že se Atticus ještě před několika týdny pokoušel zjistit víc o setkání bibliomantů s myšlenkami. Jedna ze stop ho zavedla až sem do Britského muzea, do tajné knižní hrobky pod čítárnou.

Duncan klouzal pohledem po okolí a také Isis hledala známky nebezpečí. Nemohla s naprostou jistotou vyloučit, že je její zdroj vlákal do pasti. Ze zkušenosti věděla, že loajalita bývá první obětí převratu.

Muži a ženy, kteří pohrdali Třemi rody, teď mohli být věrně oddáni Výboru. A nikdo ještě nevěděl, jakou roli v budoucnu sehraje Rachelle Nebeská a zda její mládí a hezká tvářička nepřinesou novým mocipánům nečekané sympatie.

Isis se na okamžik úkosem zahleděla na Duncana. Tmavé vlasy mu sahaly až na ramena, měl krátký a hustý plnovous. Jeho tváře jí připadaly propadlejší než před pár dny a s pocitem viny si uvědomila, že se sotva kdy zastavili, aby si dali něco k jídlu. Ona sama hlad nepociťovala od té doby, co se nad jejími myšlenkami jako stín vznášela závislost na Absolonově knize. Píchlo ji u srdce z toho, jak nesobecky Duncan podřídil svoje potřeby těm jejím. Nejrady by natáhla ruku a dotkla se jeho tváře, ale měla strach, že by to špatně pochopil. Nechtěla, aby si pohyb vysvětlil jako pokus vzít mu Absolonovu knihu. Už jen při představě, že by si o ní mohl myslet, že je až takhle zoufalá, se natolik zastyděla, že podobná gesta raději úplně pustila z hlavy.

Dnes v noci přišli do Londýna, aby se dozvěděli víc o záhadném nebezpečí v hlubinách. Při zániku Sanktuaria myšlenky pohltily Furii – Furii Salamandru Faerfaxovou, poslední bibliomantku z rodu Rosenkreutzů, sotva šestnáctiletou a už několik dní nezvěstnou. Možná mrtvou.

Jenže něco takového Isis nechtěla připustit. Udělá všechno, aby Furii našla nebo si byla alespoň jistá jejím osudem. A už jí nezbývá moc času. Za čtyři, nejvýš pět týdnů ji závislost na Absolonově knize připraví o život. Už teď cítila, jak z ní kniha vysává síly a otravuje jí rozum. Někdy už nebyla schopná jasně myslet a v takových chvílích bylo jejím jediným přáním otevřít Absolona a číst si v něm.

Ve světlých okamžicích si musela přiznat, že už nad sebou téměř nemá kontrolu a dychtivě pokukuje směrem k Duncanovi, který pro ni knihu uschoval u sebe. Několikrát už stačilo málo a byla by mu ji vyrvala násilím, jako kdyby Furia, odboj a dokonce ani její city k Duncanovi nikdy neexistovaly.

„Vyřídíme to tady co nejrychleji,“ řekla. „Čím dřív odsud zmizíme, tím líp.“

Duncan přikývl. „Tak do toho.“

Potichu sešli úzkým schodištěm z galerie a dostali se až na podlahu kopulovitého sálu. Dřív tu učenci z celého světa studovali svazky Britské knihovny. U jednoho ze čtenářských pultů, které už odsud dávno odstranili, napsal Karl Marx svůj *Kapitál*. Přes den představoval klenutý strop umělecké dílo ze zlatého zdobení a ploch v barvě holubí modři na krémovém podkladu. V noci však vypadal, jako by byl potažený černočernými pavučinami, vrstva za vrstvou utkaná z přediva stínů.

Na východní straně čítárny položila Isis obě ruce na stěnu. Cítila, že tu půldruhého století stály knihy, v řadách regálů míle a míle dlouhých. Zmocnil se jí smutek z toho, že se časy změnily a budova o své knihy přišla. Každá opuštěná knihovna sálala melancholií, která v jejím trámoví a v maltě zůstávala ještě desítky let, stejně jako pach starého ohně. A vznášel se v ní dozvuk psaného slova, ozvěna, které si Isis všimla už při příchodu.

Zavřela oči a plně se soustředila na neviditelný vír slov, který bude kruhovým sálem kroužit až do konce věků. Věnovala mu veškerou pozornost, dokud v mysli neviděla jeho hlásky, a začala šmátrat po Atticusových stopách, bibliomantských artefaktech, které se dají srovnat s otisky prstů. S vypětím sil jich na jednotlivých písmenech objevila hned celou řadu. Ujistila se, že žádnou nepřehlédla, a seřadila odpovídající hlásky z chaosu v jediné heslo. Když ho nakonec viděla před sebou, všimla si, že se stěnou na jeho pozadí se něco děje. Oddělil se z ní mihotavý pravouhelník velikosti člověka a otevřel v ní tajný vstup.

Když Isis Duncanovi naznačila, že ji má následovat, došlo jí, že nic z toho neviděl. Moc, kterou jako Siebensternova exlibra vládla, jí pozvolna přešla do krve. A to natolik, že zapomínala, že Duncan je sice velmi nadaný bibliomant, ale nemá ani zlomek jejích schopností.

„Jak jsi to udělala?“ zeptal se a ohromeně hleděl na otvor ve zdi. Neviděl ani krouživý vír z hlásek, ani heslo.

„Ten ochranný mechanismus, z kterého jsi měl strach,“ odpověděla a bojovala se závratí. „Vyřadila jsem ho.“

„Jen tak?“

„No jo, jen tak...“ Podařilo se jí chabě se usmát.

Jeho úžas se mísil s nemalými obavami. „A co by se stalo, kdybys nebyla...“

„Nejspíš bychom ten vstup dokázali otevřít tak jako tak. Ale daleko bychom se nedostali.“ Ukázala do tmavého otvoru. „Ti, kteří to tady postavili, byli opatrní. A někdo snášel velkou bolest, než Atticusovi to heslo prozradil.“ Všimla si, že se jí Duncan už nedívá do očí, ale na ústa. Automaticky si hřbetem levé ruky přejela přes horní ret a uviděla krev.

„Krvácíš z nosu často?“ zeptal se Duncan ustaraně.

„Nemívám ani rýmu.“

Krvácení z nosu bylo nejspíš známkou toho, že rychle ztrácí síly. Ne *bibliomantské* síly – to její tělo ji dřív nebo později zradí. Sama sebe se ptala, jak dlouho před smrtí k tomu dojde. Duncan nejspíš odpověď znal, ale nechtěla s ním o svojí závislosti na Absolonovi zase diskutovat.

„Dej mi tu knihu,“ řekla. Tiše dodala: „Prosím.“

Duncan se podíval na hodinky a zavrtěl hlavou. „Za pět hodin.“

To nechápe, že se z podstaty věci časové rozestupy stále zkracují?
„Potřebuju ji *ted*!“

„Brzo už budeš potřebovat jenom ji. Proto se tomu říká závislost.“ Lehce zatnul svaly, jako by se připravoval na útok. Snažil se, aby to nebylo poznat, a myslel to dobře, ale bylo to zbytečné. Isis stočila pohled ke kapse, v níž knihu v tmavě modré, plátěné vazbě nosil, a srdce se jí rozbušilo. Tady je, úplně blízoučko. Stačí si pro ni jen sáhnout, otevřít ji a přečíst si slova, která Alexandre Absolon sepsal před více než stovkou let. Existují jen tři takové svazky a dva z nich jsou ztracené. Duncanův výtlisk je její jedinou šancí.

„Dej mi ji!“ žádala znovu. Vzadu v hlavě se jí formoval cizí nápad roztříštit mu lebku o zeď a pak strávit celou věčnost s knihou. Posadí se na zem a nasaje do sebe Absolonova slova. Do svítání stihne celý svazek a pak začne zase od začátku.

„Isis!“

Nebyl to Duncan, to promlouval hlas nějaké dívky.

„Furie?“ Isis se na místě otočila a ona tam stála. Furia byla středně vysoká a měla blondáté vlasy, které jí spadaly přes černou koženou bundu. Zpod krátké šedé sukně jí vykukovaly vínově červené punčochy, celé rozdrásané a roztrhané. Obutá byla v těžkých černých botách. Přesně to samé – ačkoli to pro ni bylo netypické – na sobě měla, když bojovali o Sanktuarium.

„Isis,“ řekla Furia znovu a natáhla k ní paži. Její obrysy se mihotaly, kůži měla zalitou světlem.

Isis se otočila zpět k Duncanovi a všimla si, že drží svou dušeknihu otevřenou natolik, aby mohl mezi její stránky vsunout prst. Ze štěrbin zářilo světlo. Pochopila, co dělá.

„To si vážně myslíš, že bych ti tady na to...“ Zmlkla, protože jí došlo, že už svého cíle dosáhl. Furiin přízrak, který vytvořil, ji v myšlenkách na pár vteřin odvedl od Absolonovy knihy – teď, v počátečním stádiu závislosti, to stačilo. Stále ještě Absolonovu přitažlivost cítila, ale její vlastní vůle už byla opět dost silná, aby tomu odolala. Alespoň na chvíli.

Duncan zavřel dušeknihu, světlo srdce stránky pohaslo. Když se Isis ohlédlá přes rameno, byla pryč i iluze Furie.

„Mrzí mě to,“ řekl Duncan.

„Ne, mě to mrzí.“ Vyhnula se jeho pohledu, pak ale rozhodně zvedla bradu a pohlédla mu přímo do očí. Přitom k němu o krok popošla a přece jen se dlaní opatrně dotkla jeho tváře. Jestli se obával, že je to trik, jak mu vzít knihu, zamaskoval to úsměvem.

Ona to přitom myslela tak vážně jako máloco. „Bez tebe...“ začala, ale nechala větu viset ve vzduchu.

„Nedovolím, aby tě to dostalo,“ zašeptal. Jako by Absolonova kniha byla divokým zvířetem, do kterého by se mohl pustit, jakmile se k Isis příliš přiblíží. Jemně položil svou ruku na její. Měl teplé prsty, ona ledově studené.

„Tak ať už to tady máme z krku,“ řekla. Před dlouhou dobou přestáli vztah i rozchod, aniž by se vzájemně zabili. Tak by se jim mělo podařit dostat se ve zdraví i odsud.

Duncan od ní odhlédl směrem k otvoru ve zdi, sevřel rty a přikývl. Ustaraně svařil tmavé obočí. Pak se naklonil a políbil ji na čelo. Bylo to už dávno, kdy se jí někdo takhle dotýkal. Pocit, který při tom zažívala, jí teď připadal tak cizí, až ji to vyděsilo. Pod černou kápí se otřásla, protože musela myslet na to, co je neodvratně čeká. Srdce stránek v její hrudi netloukla tak jako obyčejné srdce. Kdyby teď otevřela knihu, kterou uvnitř má, její světlo by jistě ozářilo celou čítárnu. A to není dobrý nápad, když před zamčenými dveřmi hlídá bezpečnostní služba muzea.

Než mohla něco říct, Duncan se na ni usmál a odešel směrem k otvoru ve zdi. Jeho dušekniha byla ohmataný román o Jamesi Bondovi se zlomeným hřbetem a i teď ji Duncan široce ohýbal, když v ní špičkou prstu štěpil stránku. Stříbřitá záře vyhnala z tajného vstupu temnotu, postupně se ukázalo schodiště.

Na křehkých papírových nožkách se k nim belhalo zažloutlé origami. S námahou se vysoukalo přes okraj nejvyššího schodu, uklouzlo a svalilo se dozadu.

Když narazilo na zem, rozpadlo se v prach.

Noc byla nekonečná a vítr páchl popelem. Blesky čas od času pro-trhly černou mračnou clonu a vyjevily červenohnědé klokotání, jako by někdo otevřel dveře vysoké pece. A přesto se dolů nesnášelo teplo. Vládl tu ledový chlad, dokonce i tváří v tvář strašlivému žáru, který běsnil nad mračny místo oblohy.

Furia šplhala sopečnou skalou nahoru, byla vyčerpaná a bolely ji klouby. Na sobě měla maskáče a příliš velký šedivý svetr, které jí navlékli, když se dostala do Refugií noci. Stejně jako tolik jiných věcí, jež viděla ve Faidřině jeskynním úkrytu, i tohle oblečení někdo zachránil na bojišti a uschoval. Páchlo zatuchlinou jako obvazy mumie.

Každých pár kroků se zastavila, aby se ujistila, že Siebenstern jde stále za ní. Opíral se o svou hůl, která mu mezi štěrbinami a dírami moc velkou oporu neskýtala. Nepotřebuje pomoc, ubezpečil ji. Furia nevěděla, jestli odmítá jen *její* pomoc, nebo už žil prostě příliš dlouho sám nejen tady v Refugiích noci, ale i dřív ve vile Angelosantových, v níž se půldruhého století ukrýval před světem.

Vítr v poryvech pohazoval jeho černým pršipláštěm, strhával mu šedý ohon zpod límce a vrhal ho dopředu přes ramena. Siebenstern zaklel, když se mu pramínky vlasů zapletly do bílých vousů.

„Řekneš mi už, co tady nahoře hledáme?“ křikla na něj, aby přehlušila skučení bouře a vzdálené hřmění na horizontu. Co zpočátku považovala za obrovskou bouřkovou frontu, bylo ve skutečnosti něco jiného – to už teď věděla. Myšlenky se dávno dostaly až k Refugiím noci a ukusovaly z jejich okrajů. Zanedlouho pohltní i údolí, v němž táboří tisíce inkoustovců.

„To hned uvidíš,“ odpověděl starý muž. „Je důležité, aby ses dozvěděla všechno. Celou pravdu.“

Pravdu. Nevěřila, že mu jde právě o ni. A jestli přece jen, pak to byla *jeho* pravda. To, co za ni považoval on – nebo čemu chtěl, aby Furia uvěřila. Marně v jeho vrásčitém obličejí hledala stopy po klukovi, kterého kdysi znala: po Severinu Rosenkreutzovi, jejím posledním žijícím předkovi. Svého času sepsal množství knih, kterými stvořil bibliomantský svět. Teď po téměř dvou stech letech jí mladé připadaly už jen jeho oči a zdálo se, že vnímají každý její pohyb.

Přesvědčil Furiu, aby s ním vylezla na horský hřeben, ačkoli na něm bylo vidět, jak těžké pro něj stoupání je. Možná mu tuhle laskavost dlužila. A možná on jí skutečně dlužil něco jako pravdu. Anebo alespoň vysvětlení tohohle všeho.

Beze slov šplhali dál po rozeklaném svahu, překračovali pukliny a kotníky a koleny naráželi do skály. Vyplašili jednoho z vyzábělých králíků, kterými se to tu jen hemžilo. Byli kostnatí a podivně stavění. Pod vlivem Refugií noci se i oni vyvinuli v něco, před čím by se farmáři doma v Cotswoldsu dali na útěk i se svými flintami.

Od té doby, co sem byla Furia zavlečena, se už několikrát pokusila otevřít bránu do jiného refugia. Ale marně. Když se bibliomanti Adamitské akademie z Refugií noci stahovali, zapečetili je a Furia nebyla dost silná, aby jejich blokádu prorazila.

„Nedůvěřuješ mi,“ ozval se Siebenstern za jejími zády. „A já ti to nemůžu zazlívát. Ale teď jsme tu uvízli oba dva a na nikoho jiného se tu spolehnout nemůžeme. Ty a já, Furie, my dva musíme v téhle šlamastyce držet při sobě.“

Mluvil jiným tónem než mladý Severin Rosenkreutz, který jí psával romantické dopisy z minulosti. Ze Severina se stal Siebenstern, stvořitel, který přišel o všechny iluze, pokusil se ukázat svému světu záda a s velkým rozhořčením musel uznat, že z něj zkrátka nelze uniknout. Jeho dílo, kterým se kdysi snažil dosáhnout svobody, se mu stalo vězením.

Furia se zastavila pár kroků pod vrcholem skalnatého kopce a znovu se na něj otočila. „Šlamastyka, jo?“ Natáhla paži a ukázala na černé klokotání na horizontu. „Tomuhle ty říkáš šlamastyka?“

„Ty se z nás všech máš myšlenek nejmíň co bát,“ řekl. „Už jednou tě nechaly jít a udělaly by to zase.“

„A co o nich přesně víš, že si tím jsi tak jistý?“

Siebenstern pokrčil rameny. „Jsem už moc starý na to, abych zpochybňoval fakta. Pohltily tě a zase vyvrhly. To ti jako důkaz nestačí?“

„A že jsem měla sakra štěstí!“ Cynismus v jejím hlase se jí samotné přičil, když rukou rozmáchle ukazovala na rozpraskanou pustinu. „Kdybych při zániku Sanktuaria natáhla bačkory, těžko bych skončila na horším místě, než je tohle.“

S povzdechem se k ní přiblížil. „*Vymazalo* by tě to. Prostě bys přestala existovat. Není ani nebe, ani peklo. Dokonce ani žádné nic, jenom konec. Naše myšlenky zmizí spolu se vším, čím jsme kdysi byli. Proto nejsme schopní o tom stavu přemýšlet. Jednoduše překračuje naši představivost.“

Ve skutečnosti měla při pomýšlení na konečnou neexistenci strach, ale to mu tváří v tvář přiznat nechtěla. „Dřív byly rozhovory s tebou veselejší.“

„Dřív jsem měl naději.“

„Zatraceně, Severine.“ Chvíli se na něj dívala, potom zavrtěla hlavou a pokračovala ve výstupu. Znenadání se na ni sesypalo krupobití něčeho, co připomínalo rozdrobené uhlí, a stejně rychle zase ustalo. Takové věci se v téhle prokleté krajině děly v jednom kuse a Furii připadalo, že označení Zmařená země skutečnost pořádně přikrášluje vzhledem k tomu, co člověka v Refugiích noci doopravdy čekalo.

Alespoň nezmutuje jako inkoustovci a zdejší králíci, protože dávno předtím to tu celé zničí myšlenky.

Bez přestání myslela na svého brášku Pipa a na ostatní obyvatele rezidence, i na toho exlibra, který tvrdil, že je Jim Hawkins – hrdina z *Ostrova pokladů* od Roberta Louise Stevensona, jedné z jejích oblíbených

ných knížek. Když dřív slychala o tom, jak se čtenářky zamilovávají do románových postav, připadalo jí to vždycky potrhle a nezralé. Teď se ale často přistihla při tom, že tráví povážlivě hodně času srovnáváním Jima z románu s tím, kterého potkala v Sanktuariu. Toho z knihy znala z paměti – četla ten příběh tak dvacetkrát –, ale kluk z masa a kostí pro ni zůstával hádankou. Promluvili spolu jen pár slov, a přesto byla čím dál víc přesvědčená, že ho zná už z dřívějška, aniž by si to v první chvíli uvědomila. Pamatovala si jeho odvalu a odhodlání, ale i jeho slabinu, že ukvapeně důvěřuje lidem, kteří ho využívají a na myslí mají jen svůj vlastní prospěch. V románu naletěl na lichometnictví piráta Dlouhého Johna Silvera, a když z knihy vypadl, uvěděl předstírané náklonnosti baronky Nebeské.

Furii se zdálo, že Jima zná, aniž by ho znala. Což dávalo asi tolik smyslu jako její ochota potulovat se se Siebensternem touhle pustinou. Možná je ten starý muž jejím vlastním Dlouhým Johnem Silverem, jejím osobním protivníkem, jehož našeptávání se nedokáže bránit, i když o tom ví svoje.

Konečně stanuli na vrcholu. Otočila se a natáhla k Siebensternovi ruku, aby mu pomohla přes poslední štěrbinu. Takové trhliny byly předěly, na nichž se stýkaly jednotlivé hroudy Refugií noci jako dílky puzzlů, které do sebe nikdy nezapadaly.

„Nedělej si starosti,“ řekl, když si všiml, jaký má ze štěrbiny respekt. „Tahle část Refugií noci je celkem bezpečná.“

„Podle toho, co jsem slyšela, se země neustále pohybuje.“

„Jinde ano, ale ne tady.“

Furia se podívala za něj do údolí, z něhož právě vystoupali. Tábor inkoustovců se rozpínal po kamenité kotlině až sem ke svahu, moře stanových celt a vachrlatých budek o rozloze středně velkého města. Nespočet ohňů plápolal mezi třepotavými plachtami a bizarními stavbami z pozůstatků všeho, co v Refugiích noci po válce zbylo.

Faidřin přístřešek, ve kterém se Furia probudila po setkání s myšlenkami, stál uprostřed horského úbočí, jeskynní bunkr s rozeklanými

zdmi a křivolakou podlahou. K válce došlo asi před čtyřiceti lety, ale spousta věcí tady vypadala mnohem starší. Okolí urychlovalo rozpad, to platilo jak pro vše živé, tak pro horniny a předměty.

„Dole v táboře jsi ještě nebyla, vid?“ zeptal se Siebenstern. Odpověď musel sám znát, protože Furii od jejího příchodu téměř nespouštěl z očí.

Furia zavrtěla hlavou. „Faidra byla proti.“

„Myslel bych si, že zákaz tě spíš ponoukne jít se tam podívat.“

„Možná bych to měla udělat. Dokud je ještě čas.“

Mávl rukou. „Jsou důležitější věci na práci.“

Opravdu si myslela, že ji vlácel až sem nahoru, aby jí ukázal tábor z výšky, celý rozsah bídy, v níž inkoustovci živoří. Ohně v údolí osvětlovaly jen kusy rozlehlé osady, nad stanovým městem se jako děravý černý ubrus rozprostírala věčná temnota. Všechno tam dole splývalo v hemžící se mravenišť, z něhož na mnoha místech zaznívalo rytmické bubnování. Inkoustovci bez ustání vykonávali své zvláštní ceremonie a udržovali nesrozumitelné obyčeje.

Siebenstern zastoupil Furii výhled do údolí. „Otoč se.“

Váhavě ho poslechla a shlédla z hřebene dolů do prolákliny na druhé straně. Nejprve ve tmě neviděla nic kromě obrysů, které jako by byly vystřižené z papíru a které nedokázala rozpoznat. Potom nocí znovu vyšlehly blesky. Za jejich oslepujícího bílého staccata vyvstal pohled, který by tu Furia čekala ze všeho nejméně.

Na druhé straně hory ležel vrak kolesového parníku.

Nebo si Furia alespoň v první chvíli myslela, že to je parník – dokud jí nedošlo, že loď tam dole je několikrát větší než všechny, které kdy pluly *Dobrodružstvími Toma Sawyera*. V mihotavém světle blesků bylo téměř nemožné určit přesné rozměry, ale Furia si byla jistá, že vrak měří několik stovek yardů. Byl veliký jako moderní obří zaoceánská loď.

„To tady dřív byla voda?“ zeptala se Furia.

„Jen stružky po bouřkách a obdobích dešťů. Ty by vydaly sotva na potok, a už vůbec ne na řeku.“

„Ale takový obr by k jízdě potřeboval moře. Nebo alespoň hodně velké jezero.“

„Jen kdyby to byla obyčejná loď. A kdyby ji původně postavili pro použití na tomhle místě.“

„Pochází z jiného refugia? Takže se sem... zřítíla?“

Siebenstern přikývl. „Pojď k ní blíž.“

„To je Faidřino řešení?“ zeptala se, aniž by se hnula z místa. „Přece nemá vážně v plánu odvézt odsud inkoustovce v téhle hromadě trosek, nebo jo?“

„To ne. Ale něco v té hromadě trosek způsobuje, že tu mohou žít celkem nerušeně. Tedy mohli, dokud se neobjevily myšlenky.“

Hluboko pod nimi a asi sto yardů nad vrakem se po svahu táhla řada menších ohňů. V záři plamenů se pohybovaly stíny nebo nehybně seděly na okraji temnoty. Faidra tu na stráž rozmístila malé oddíly inkoustovců.

„Neboj,“ řekl Siebenstern. „Nechají nás projít.“

Nějakou dobu trvalo, než přes labyrint šterbin a skalnatých hrbolů slezli až k řetězu strážných. Siebenstern šel napřed a Furia si všimla, že po obtížné cestě schází napřímeně a hůl teď svírá jako symbol moci, ne jako oporu.

Od tváří inkoustovců se odráželo světlo ohně a prohlubovalo stíny jejich šklebivých obličejů. Kůži měli posetou modročernými skvrnami a ornamenty, kterým vděčili za svůj název. Třem mužům vedle ohně, do jehož záře Furia se Siebensternem vkročili, nebylo víc než třicet. Patřili ke generaci, která se narodila v Refugiích noci. Jejich praprarodiče bývali exlibri, které sem vyhostila Akademie. Neblahé působení Zmařené země je po několika letech proměnilo. Mnoho z nich z toho přišlo o rozum. Až další generace se začaly se svým osudem vyrovnávat a založily v Refugiích noci primitivní kmenovou kulturu.

Tři muži měli očividně rozkaz řídit se Siebensternovými příkazy. Za těch pár týdnů od doby, kdy ho Faidřini zvědové našli a dovedli sem, udělal úctyhodnou kariéru: z vyhnance odsouzeného na smrt se stal

rádce bohyně. Přece jen sám kdysi býval bohem, stvořitelem celého světa bibliomantů.

Furia na sobě cítila zvědavé pohledy inkoustovců, když kolem nich se Siebensternem procházela. Jeden řekl něco v jazyce, který zněl jako stará angličtina. Zvláštní přízvuk byl důsledkem podivné mutace dýchacích cest.

Strážní zůstali stát za nimi, zatímco se Furia a Siebenstern blížili k vraku. Blesky znovu a znovu vytrhávaly ztroskotaný kolos ze tmy, ale světlo nikdy nevydrželo dost dlouho, aby se dalo zachytit víc než jen pár nejasných dojmů. Ohromné kolo, které se polorozbořené opíralo o tuto stranu trupu, už zblízka sotva připomínalo koleso klasického říčního parníku. Místo dřevěných nebo ocelových paprsků mělo tenké lamely, podobné jako na spodní straně houby. Všechny byly potrhane a šelestivě se třepotaly ve větru.

„To je papír?“ zeptala se Furia nevěřicně, když si obří kolo prohlížela.

„Není obyčejný, ale papír to je,“ řekl Siebenstern. „Když se kolesa ještě točila, bylo to podobné, jako když do bločku nakreslíš rozfázovaný obrázek a pak ho rychlým listováním rozpohybuješ. Lamely byly popsány písmeny, a když loď zrychlila, na vnitřcích obou koles vznikaly pohyblivé obrázky a symboly.“

Furia se zastavila. Když se k ní Siebenstern otočil, vrak za jeho zády opět ozářil sled bílomodrých blesků. Zdálo se, že ohromný obrys teď zakrývá polovinu nebe.

„A co to je zač?“ zeptala se.

Jeho úsměv prozrazoval, že Furiinu zvědavost chápe. „Tohle je jedna ze dvou portálových lodí, které postavil tvůj dědeček Cassius Faerfax.“ Ustoupil stranou a rukou jí pokynul dovnitř jako kapitán, který zdraví prominentní pasažérku. „Vítej na palubě *Fleur de Marie*.“

U paty kamenného schodiště zůstala Isis s Duncanem stát v chodbě, která se širokým obloukem stáčela vpravo. Černý otočný vypínač se skřípavě zasekl, až po několika pokusech se Isis podařilo s ním pohnout. Pod stropem se rozzářily holé žárovky, funkční byla sotva každá druhá. Kabel se táhl po stěně z hnědých cihel, izolace zpuchřela. Už na prvních několika yardech vykukoval na některých místech obnažený drát.

„Aspoň tu jde proud,“ ozval se Duncan. „Dej pozor, ať hlavou nenařížíš do žárovky.“

Isis ukázala na houpající se osvětlení. „Nepřipomíná ti to něco?“

„Knihovnu pod rezidencí?“

Přikývla. „Stejní stavitelé.“

„Faerfaxovi?“ zeptal se Duncan překvapeně. „Myslel jsem, že se celou dobu zašívají v Cotswoldsu.“

„To jenom poslední generace. Ze začátku se ještě cítili v bezpečí a měli za to, že jméno Faerfax si s přeživšími z rodu Rosenkreutzů nikdo nespojí. Furiin předek odešel z Německa jako Julius Rosenkreutz a o mnoho let později se jako Julian Faerfax podílel v Londýně na stavbě čítárny. Všichni muži, kteří to tu měli na starost, patřili k Chat Noir. Především knihovník Britské knihovny Antonio Panizzi a architekt Sydney Smirke. No a samozřejmě Julian Faerfax.“

„Myslíš tu *odbojovou skupinu* Chat Noir?“

„Ano. Nejdřív jenom kritizovali Šarlatový sál a Adamitskou akademii, bylo to pár nadaných řečníků v době, kdy Tři rody ještě nepotlačovaly úplně každý protest násilím. V polovině 19. století byla pod jejich

vedením postavena tahle kopule ve vnitřním dvoře Britského muzea a nikdo neměl tušení, že pod ní vybudovali ještě něco jiného. Během prvních desítek let o tom nevěděla ani Akademie. Celé se to provalilo až po padesáti nebo šedesáti letech, kdy už se v Chat Noir obměnily generace. Patřil tam Julian, jeho syn August a později i jeho vnuk Cassius. Nebyli to povstalci jako Bratři Bardi, a dokonce ani Akademie se neodvážila označit je za teroristy. Nevyhazovali nic do povětří a neměli na svědomí žádné milicionáře. Byli to prostě muži, kteří si stáli za svými názory a zpochybňovali politiku Akademie.“

Isis se dala do kroku a šla první. Den předtím neochotně vyměnila šněrovačku za upnutou černou sametovou bundu, kterou si oblékla pod tmavou pelerínu. Když teď chtěla otevřít knihu ve své hrudi, stačilo jen zatahnout za zip, místo aby zdlouhavě rozepínala háčky. Se starými zvyky se loučila nerada, ale musela uznat, že její život může záviset právě na drahocenných vteřinách, které ztrácí rozevíráním šněrovačky.

„Když potom začala Akademie všechny čím dál víc omezovat, nebylo už o členech Chat Noir moc slyšet,“ řekla Isis. „Aktivní jich zůstala jenom hrstka, ale byl to jenom neškodný debatní kroužek. Ostatní se vytratili. Také Faerfaxovi se postupně stáhli. Za Cassiova života, v polovině dvacátého století, nakonec zmizeli ze scény docela.“

Chodba se stáčela vpravo v čím dál užší zatáčce. Očividně byla koncipovaná jako dlouhá spirála, která končí pod středem okrouhlé čítárny.

Po kamenné podlaze lezla další dvě origami a unavenými pohyby před nimi uhýbala ke stěnám. Ačkoli tady dole leželo dost prachu, kterým se mohla živit, jejich papír zhnědl a zvetšel natolik, že by je zničil sebemenší neopatrný pohyb.

„Jestli skupina Chat Noir pro Akademii nepředstavovala žádné nebezpečí,“ řekl Duncan, „tak co se stalo v Jardin Dumas? Bylas přece u toho.“

Isis se přičilo, když jí někdo připomínal události v Jardin Dumas, obzvlášť po tom, co se přidala k odboji. Chvilí s odpovědí váhala.

„Existovala tam nová generace Chat Noir,“ řekla konečně. „Někteří byli skutečně potomci zakladatelů, ale většinou šlo o mladé radikály, kteří si přivlastnili starý název. Ve svojí hlouposti se nespokojili s debatováním v zastrčených místnostech. Vylepovali po Jardin Dumas plakáty, na budovy Akademie sprejovali hesla a několikrát se dostali do rvačky s milicí – a asi nejhorší provinění bylo, že vydávali obviňující knihy. Tři rody tomu krátce přihlížely a potom dali Atticusovi za úkol zjednat v Jardin Dumas klid.“

„A on tam poslal tebe.“

Znovu chvíli mlčela. „Nemohli se na odpor. Několik jich uteklo, ale většina... Problém jsme vyřešili. Operace byla úspěšná.“ Příliš pozdě si uvědomila, že bezděčně použila propagandistická slova Akademie. Některé věci jí do krve přešly natolik, že ani půl roku nestačilo na to, aby se jich zbavila. A nejspíš by nestačilo ani půl života.

Spirálovitá chodba se stále užšími zákruty stáčela ke středu krypty. Tam, kde svítilo víc žárovek než každá druhá nebo třetí, si Isis v prachu všimla stop – po někom, kdo tudy prošel oběma směry. Atticus tu byl teprve před pár týdny, možná jako první návštěvník po desetiletích. Občas rozšlápl nějaké origami, nejspíš proto, že bylo příliš slabé, než aby se udrželo na nohou. Atticus měl pro ty malé otravy vždycky slabost, takže bylo dost dobře možné, že ho jejich trápení bolelo.

„Julius Rosenkreutz byl Siebensternův synovec, ne?“ zeptal se Duncan.

„Ano. Narodil se v roce 1835, rok předtím, než museli Rosenkreutzovi utéct ze zámku na Rýnu. Matka ho přivezla do Anglie jako kojence, vyrůstal v Cotswoldsu. Už jako mladík neúnavně vyráběl zázračné bibliomantské výtvary a jeho syn August a vnuk Cassius v jeho práci pokračovali.“

Duncan si tiše povzdychl. „Ta drzá čtecí lampa a to mluvící křeslo...“

„Cassiovy výtvary,“ přerušila ho s úsměvem. „Zdá se, že dával dohromady spíš kuriózní hračky, zatímco jeho dědeček měl v plánu úplně jiné věci.“ Pokývla hlavou směrem dopředu. „Tahle knižní hrobka mohla být Julianův nápad.“

Spirála před nimi končila a otevírala se do okrouhlé místnosti o průměru pět kroků. Uprostřed stál těžký stůl z dubového dřeva, vedle něj židle s vysokým opěradlem a tmavým koženým potahem. Stěny zmizely za regály plnými knih.

Atticus se neobtěžoval vrátit svazky, které z polic vytáhl, zpět na místo. Na stole leželo půl tuctu těžkých foliantů. To jim nejspíš ušetří velkou spoustu práce.

Zatímco Duncan procházel podél regálů a klouzal pohledem po kožených hřbetech, přistoupila Isis ke stolu. Kniha, ve které si Atticus četl naposledy, byla opět zavřená. Dalších pět leželo nakupených na sobě hned vedle.

Duncan se zastavil u police před mezerou, v níž šest svazků dřív očividně stálo. Zhloubaně položil ruku na prázdný regál a ze sousední knihy přečetl nápis vyvedený lístkovým zlatem.

„Na každé stojí jméno nějakého člena rodu Faerfaxů,“ řekl. „Všechno jsou to ženy. Emma Faerfaxová. Antonia Faerfaxová. Mathilda Faerfaxová. Každá má vlastní svazek.“ Ustoupil o krok vlevo. „Teprve tady začínají jiná příjmení.“

„Knihy mužů, které k nim patří, jsou tady na stole.“ Isis si prohlížela jejich hřbety. Nahoře ležely svazky nadepsané *Julian Faerfax* a *August Faerfax*. Tři jména vespod jí nic neříkala, ale měla za to, že jde o strýce nebo bratrance: *Reginald*, *Walter* a *Bernard Faerfaxovi*. Isis zvedla osamocenou knihu ze stolu a otočila ji, aby mohla přečíst i její titul.

Cassius Faerfax. Furiin dědeček.

„Tak je to pravda,“ zašeptal Duncan.

Isis se posadila na židli. Kožené polstrování bylo zvlněné a tvrdé jako kámen, opěrky pokryté silnou vrstvou prachu. Atticus se při čtení musel naklánět dopředu nad knihu a opírat si lokty o stůl. Udělala to stejně.

Duncan přišel k Isis, postavil se vedle ní a pro jistotu otevřel svou dušeknihu. „Víš jistě, že už tu žádné další obranné mechanismy nejsou?“

„Jistě? To ne. Ale doufám, že se soustředili na vstup nahoře v sále. Přesně to budeme vědět, teprve až jednu z těch knih otevřeme.“ Položila ruce na kožené desky.

„Mimochodem,“ řekl Duncan. „Kdyby se noční hlídači...“

„Ti vstup sem nevidí. Nikdo ho neuvidí, pokud nepoužije heslo.“

Duncan ostře vydechl. Isis udivovalo, že ho to tu tak zneklidňuje. Roky pracoval jako agent pro Atticuse a Akademii a po tom, co dezertoval, se živil pašeráctvím a prodejem drogoknih na úlomku refugia nazývaném Portobello. Musel vidět strašlivější místa, než je nějaká hrobka plná knih. Koneckonců tu mají co do činění jen s hrstkou mrtvých bibliomantů.

„Nebojíš se snad duchů, ne?“ zeptala se ho s chabým úsměvem.

Svraštil čelo. „Takže jsou to duchové?“

„Máš pro to lepší slovo? Třeba duše?“

„Můžeme jim říkat jakkoli, každopádně bych odsud co nejrychleji zase zmizel. Ani nevíme, jestli nás někdo nesledoval.“

„Dobře. Tak do toho.“ A s těmi slovy otevřela svazek nadepsaný *Cassius Faerfax*.

Místností krouživě proletěl povzdech, jako by ze sebe všechny knihy v regálech jedna po druhé vydaly sten.

Duncan se poplašeně otočil a rozštěpil v dušeknize srdce stránky.

„Počkej!“ řekla Isis. „Nedělej nic unáhleného.“

„Nejsem sakra žádnéj začátečník,“ odsekl podrážděně.

Mrzelo ji to, ale měla k vyřízení důležitější věci než nějakou omluvu. Proto znovu pohlédla na otevřenou knihu. První strana byla prázdná a nejspíš to tak bylo i se všemi ostatními. Zdálo se, že se pod papírem prohání závan vzduchu, docela lehounce. Okraje vibrovaly, jako by po nich někdo přejížděl neviditelným palcem.

„Cassie?“ šeptla. „Cassie Faerfaxi?“

V tom okamžiku začala znovu krváčet z nosu. Odsunula se od okraje stolu právě včas, aby do otevřené knihy nestekla kapka krve. Neměla tušení, co by to způsobilo. Asi nic dobrého.

S klením zaklonila hlavu a v hrdle ucítila teplou krev. Nechtěla čekat, až krvácení přejde, a tak si na nos přitiskla rukáv.

Kdo jsi?, stálo teď na první straně knihy tiskacím písmem s elegantními patkami.

„Jsem Isis Nimmernis. Můj společník se jmenuje Duncan Mound.“

Nestalo se nic, dokud jí nedošlo, že musí obrátit stránku. Když to udělala, četla na další straně:

Proč jsi zde a budíš nás?

Kolem stěn s knihami se opět prohnal povzdech.

„Jsem přítelkyně tvojí vnučky Furie Salamandry Faerfaxové.“ Rychle listovala dál.

Furie, říkáš?

„Ano.“

Kdo dal kčertu tomu dítěti takové jméno?

„Tvůj syn, Tiberius Faerfax.“

Tiberius miluje Dickense, objevilo se na další straně. *Svou dceru by pojmenoval Estella nebo Honoria.*

„Nebo Malá Dorritka,“ řekl Duncan a opřel se pěstí o stůl. „Zdá se, že měla štěstí.“

Isis si ještě jednou přejela rukávem kolem nosu. „Takže se vám vážně povedlo žít dál v těchto knihách?“

Připadá ti to jako život?, stálo na zahnědlém papíru, když otočila stránku. *Pomocí bibliomantiky jsme se v podobě stránek nechali svázat do těchto knih, abychom získali čas. Dost času, dokud někdo z našich potomků nenajde možnost, jak nás transkribovat do nových těl. Do nových výtisků, abych tak řekl. V naší rodině si pomáháme, tak to bylo vždycky.*

Isis si nechala pro sebe, že všechny pokusy v tomto směru zemřely spolu s Cassiem. Jeho syn Tiberius se raději věnoval sepisování *Hansardovy rukověti pro zdravý spánek*, namísto aby se zabíral oživením svých předků. *Nebyl to zrovna rodinný typ*, řekla jednou Furia.

„Nejde ve všech příbězích nakonec vždycky o rodinu?“ zeptala se Isis, protože doufala, že snad díky tomu Cassius začne být přístupnější.

„O rodinu, do které jsme se narodili, a o tu novou, kterou si sami vytváříme?“

Rodiny jsou knihy sepsané krví. Vzpomínka na počátek se vytrácí tím víc, čím blíží jsi konci. Poslední stránky mohou být stlačovány tíhou těch předešlých, ale každá kniha krve potřebuje všechny stránky včetně všech jejích chyb, aby byla úplná.

„Jsem si jistá, že dřív nebo později najde někdo z Faerfaxů způsob, jak vás přivést zpátky,“ lhala Isis. „Ale teď potřebuje pomoc Furia.“

Je to hodné děvče?

„To ano. Všichni tu na ni můžete být zatraceně hrdí. Jednou z ní bude velká bibliomantka.“ Bezděčně polkla, když pomyslela na to, že Furia už možná není naživu.

Má sourozence?

„Mladšího bratra. Pipa.“

Tak to už se Tiberiovi podobá spíš. Podle toho klučiny z Nadějných vyhlídek.

Duncan najednou přispěchal ke dveřím do místnosti, položil si prst na rty a naslouchal. Isis k němu vyslala ustaraný pohled. *Co je?*, naznačila beze slov rty.

Duncan stál ještě chvíli bez hnutí a pak jí dal gestem na srozuměnou, že si má pospíšet.

„Potřebujeme,“ začala, ale hned se opravila: „Furia potřebuje informace. Možná tu před pár týdny byl někdo, kdo od vás chtěl vědět to samé. Od tebe, Cassie, a od tvých příbuzných.“ A mě by vážně zajímalo, dodala v myšlenkách, proč si Atticus myslel, že mu odpovědi na jeho otázky dají právě Faerfaxové.

Arbogast, stálo na následující straně. Tak se jmenoval.

„Ano. Je mrtvý.“

Když Isis obrátila list, zůstala stránka prázdná. Až na další našla jediné slovo:

Dobře.

„Duncan ho zabil. S Furiinou pomocí.“

Pak je ta malá skutečná Faerfaxová.

„Jenže teď je nezvěstná.“ Znovu pohlédla na Duncana, kterému se ve tváři zračily čím dál větší obavy. Nezbyvá jí čas na nudné vypravování o zániku Sanktuaria a odboji proti Akademii. Místo toho přešla přímo k věci. „Furia zmizela mezi stránkami světa. Pohltilo ji něco, čemu říkáme myšlenky. Nevíme, jestli ještě žije.“

Myšlenky... stálo v knize. Zním člověka, který toto označení použil pro něco, co nás potkalo venku mezi stránkami.

Ulevilo se jí tak, že si málem nahlas povzddechla. Takže Cassius Faerfax narazil na myšlenky už tenkrát, možná jako jeden z prvních bibliomantů vůbec. Proto vyhledal Atticus právě jeho.

„Kde jsi je potkal?“ zeptala se a obrátila list.

Mezi stránkami světa, daleko od vysoko položených refugií. Na palubě mojí portálové lodi Blanche de Cazalis.

Isis si vyměnila pohled s Duncanem, který si ji jen tázavě prohlížel. Ze svého místa u dveří nemohl Cassiovy odpovědi přechíst.

„Dneska si většina bibliomantů myslí, že jsou ty lodě pouhá legenda,“ řekla směrem ke knize a otočila stránku.

Byla to moje mistrovská díla! To už vážně uplynulo tolik času? Jednalo se o dvě sesterské lodě, postavené téměř stejně. Blanche de Cazalis a Fleur de Marie. Blanche jsem měl vždy raději. Fleur měla pár kosmetických vad, kterým jsme se při stavbě Blanche vyhnuli. Proto byla také o něco větší.

Isis si matně vzpomínala na příběh dvou portálových lodí, ale nevěděla, že se na jejich výstavbě podílel Cassius Faerfax. Ale dávalo to celkem smysl. Lodě byly působivé, i když nesmyslné hračky, stejně jako všechna ostatní Cassiova zázračná díla. Odnepaměti byla zlatavá prázdnota mezi stránkami světa neuspořádaným místem přechodu, kterým bibliomanti procházeli při svých skocích, většinou jen na pár vteřin. Stavba portálových lodí to měla změnit. Na palubách *Fleur de Marie* a *Blanche de Cazalis* – pojmenovaných po hrdinkách z *Tajností pařížských* od Eugèna Suea a *Tajností města Marseille* od Émila Zoly – měli bibliomanti získat možnost cestovat mezi stránkami světa bez vlastní

námahy. Lodě byly létajícími knihovnami nasycenými bibliomantikou natolik, že se z nich staly portály, které bylo možné navigovat mezi refugii a zdržovat se s nimi v prázdnotě libovolně dlouho. S loděmi byly nejrůznější plány, od vědeckých expedic až po bibliomantské okružní plavby. Ale během války v Refugiích noci Akademie výstavbu dalších lodí zakázala a oba prototypy zkonfiskovala. Jejich stavitelům se podařilo *Blanche de Cazalis* před gardisty uchránit a ukrýt ji na tajném místě. Naproti tomu *Fleur de Marie* byla nasazena v Refugiích noci jako obrněný transportér. Tam zmizela, říkalo se, že se nejspíš zřítíla.

Isis pěstoun Celestian jí o *Fleur* vyprávěl. Sám na její palubě nikdy nebyl, ale tvrdil, že ji na noční obloze Zmařené země viděl, když se vydala na svou poslední plavbu, aby přepravila bibliomanty za nepřátelskou linii. Muže a ženy na palubě ani samotnou portálovou loď už nikdy nikdo nespatriil. „Byla velkolepá,“ básnil Celestian. „Za celou dobu strávenou v Refugiích noci to byla jediná hezká věc, kterou jsme tam viděli. Všichni jsme si tenkrát přáli, abychom na té lodi pluli taky. Až mnohem později se začalo říkat, že se *Fleur* vychýlila z kurzu a roztržila se daleko od všech bitevních polí, na druhé straně za signálními věžemi.“

Isis si ještě jednou přečetla, co před ní stálo v knize: *Fleur měla pár kosmetických vad, kterým jsme se při stavbě Blanche vyhnuli*. Byl to snad důvod, proč se *Fleur* v Refugiích noci ztratila?

„Isis,“ ozval se Duncan stísněným hlasem, „myslím, že nahoře někdo je.“

Zaposlouchala se, ale neslyšela nic než skučení průvanu ve spirálovité chodbě. Duncan musí mít dobrý sluch. Znovu se otočila ke knize.

„Říkal jsi, že jsi potkal myšlenky. Co přesně se tenkrát stalo? A jak se ti podařilo přežít?“

Blanche byla na cestě mezi nejhlubšími refugii, v oblasti prázdnoty, kam dobrovolně jinak nikdo nechodil. Tam jsme na ně narazili. Nebo spíš ony na nás. Barvy, celá mračna barev. Kormidloval jsem Blanche a pokoušel jsem se jim vyhnout, ale byly rychlejší než my a znenadání nás zcela obklopily. Neměli jsme šanci.

Zbytek stránky zůstal prázdný.

„A potom?“ zeptala se Isis a netrpělivě listovala dál.

Hrnuly se na nás ze všech směrů. Byly neuvěřitelně krásné. Uchvacující umělecké dílo z barev, kterých bylo víc, než si člověk dokáže představit. A pak nás pohltily.

Duncan mávl na Isis. „Fakt už bychom měli zmizet.“

Vzali si s sebou knihy ke skoku, takže dostat se odsud by jim trvalo jen pár vteřin. Ale nejdřív se Isis musí dozvědět všechno.

„Unikl jsi jim,“ řekla. „Takže pro tvou vnučku ještě je naděje.“

Stáhl se. Nějakou dobu jsme se nacházeli uprostřed barev. Nikdy jsem nic užasnějšího neviděl. Pak to skončilo. Blanche vyrazila skrz mračna a kolem byla zase zlatavá prázdnota. Nevěděli jsme, s čím jsme měli tu čest. Mysleli jsme si, že to mohl být přírodní úkaz, něco jako mlha, která existuje pouze mezi stránkami světa. Někteří z toho málem přišli o rozum. Když ještě po měsících zavřeli oči, neviděli tmu, ale jen ten barevný chaos. Jeden muž si vzal život a další po tom úkazu od té doby pátral. Za každou cenu ho chtěl spatřit ještě jednou. Jmenoval se Joseph Voskanian.

Stránka byla plná, Isis musela obrátit list.

Voskanian hledal další svědky a pustil se do bádání. Nevím, na co přišel, ale byl to nejspíš on, kdo barvy nakonec nazval termínem „myšlenky“. Znovu jsem ho pak viděl už jen jednou, krátce poté zmizel. Někteří tvrdili, že ho odvěkla Akademie a umlčela ho. Ale já jsem si jistý, že odešel do ilegality. Všichni jsme bývali členové Chat Noir a Joseph Voskanian byl rozhořčeným odpůrcem Tří rodů. Viděl v myšlenkách něco, co mu přinášelo naději. Něco dobrého.

„Zatím zničily celou řadu refugií, s tisícovkami lidí,“ řekla Isis hořce. „Co by na tom tak mohlo být dobrého?“

Říkal jsem, že v nich něco dobrého viděl Voskanian. Možná jsou ve skutečnosti jen tak dobré nebo špatné jako třeba uragán nebo přílivová vlna.

Duncan opět přistoupil ke stolu. „Měla bys už končit.“

Ale jedna věc je zvláštní, psal Cassius.

„Nahoře v sále někdo je,“ prohlásil Duncan rozhodně. „Jsem si na-prosto jistý.“

„Hlídači?“

„Něco horšího, řekl bych. Můžu se tam porozhlédnout.“

Isis zavrtěla hlavou. „Skočíme pryč tady zezdola. Jenom tu ještě...“ Zmlkla, když se stránka před ní sama obrátila.

To nepůjde, bylo na ní napsáno. Krypta je bibliomantsky zapečetěná. Nedá se skočit ani sem, ani ven.

Isis zaklela, a když si slova přečetl i Duncan, zakabonil se. „Podívám se tam. Skončí to tady.“

Než ho Isis mohla zastavit, už spěchal pryč. Ačkoli se pohyboval tiše, slyšela jeho kroky ve spirálovité chodbě. Stavba měla pozoruhodnou akustiku.

„Žije Voskanian ještě?“ zeptala se.

Byl o něco mladší než já. Jaký je teď rok?

Řekla mu to a podívala se na další stranu.

Tak to už mu dneska musí být hodně přes devadesát. Možná budeš mít štěstí, možná ne. Jestli ho vůbec najdeš.

Spirálovitou chodbou k nim dolehlo zvláštní písknutí, vysoké a táhlé. Isis už jednou něco podobného slyšela a při tom pomyslení se otřásla.

Znovu se otočila ke knize. „S sebou si tě vzít nemůžu, co?“

Venku bys v rukou držela jen prázdné stránky. Při životě v knihách nás drží tyto zdi.

„Toho jsem se bála.“

Isis tušila, kam tenkrát muži a ženy z bývalého spolku Chat Noir mizeli. To byla šance. Jestli tam může vypátrat někoho, kdo ví o myšlenkách víc než ona sama, tak to za pokus stojí.

„Víš, co je teď s *Blanche*?“

Ten Arbogast říkal, že zmizela.

„Takže k tomu došlo až po tvojí smrti?“

Ano. Ale jestli chceš slyšet, co si myslím: lidé ze Chat Noir ji odvezli někam, kde ji muži jako Arbogast nenajdou. Možná že ji ukryli mezi řádky.

„Napsal jsi jednu věc...“ Listovala zpátky, ale zjistila, že všechny předchozí zápisy zmizely. Stránky byly čisté, jako by na nich nikdy nestálo jediné slovo. „Říkal jsi, že ti něco připadá zvláštní.“

Pískání se ozvalo znovu, bylo pronikavé a v uších téměř bolelo. A Isis pochopila, kdo sledoval jejich stopu.

„Co jsi tím myslel?“ zeptala se a vyskočila ze židle.

Na stůl dopadla kapka krve, jen na šířku prstu od okraje knihy. Isis v ústech opět ucítla železnou pachut'.

Musíš už jít, napsal Cassius. Jsi slabá a toto místo tě oslabuje ještě víc.

„Co jsi tím myslel?“ zeptala se neústupně. „Že je ukrytá mezi řádky.“

K prvnímu pískotu se přidal další.

Je jich víc, pomyslela si. Jako pokaždé. Duncan proti nim sám nemá šanci, musí jít za ním.

Už chtěla knihu zavřít, ale potom přece jen obrátila další stránku.

Furia, stálo tam. Jen jedno slovo.

„Co to...“

Třetí pískot. Vyšší než druhé dva.

Isis zaklapla desky, rozepnula si zip na bundě a rozběhla se.

Co se stalo s lidmi na palubě?“ zeptala se Furia, když se Siebensternem procházeli podél trupu *Fleur de Marie*. Nad šedými sopečnými skalami tančily víry prachu. Když se nadechla příliš zhluboka, škrábal ji vzduch v plicích jako písek.

„Na to by ses měla zeptat Faidry,“ řekl starý muž. „Já jsem u toho nebyl.“

„Zabili je, že ano?“

„Tenkrát byla válka. A vlastně ani nikdy neskončila. Ne pro Faidru a inkoustovce.“

Opět začalo pršet uhlí – nebo alespoň něco, co se tak Furii jevilo, tvrdá tmavá zrnka, která se jako hmyz zachytávala v Siebensternových bílých vlasech. Slyšela o horších věcech, které mohou člověka v Refugiích noci potkat, a tak černé krupobití snášela bez jediného slůvka.

„Tamhle naproti,“ Siebenstern ukazoval dopředu. „Vidíš tu trhlinu v trupu? Tamtudy můžeme vejít dovnitř.“

Byla to klikatá štěrbina vysoko nad jejich hlavami, sotva širší než mužská ramena. K jejímu spodnímu okraji vedl provazový žebřík, dobrých sedm yardů nad skalnatou zemí.

„Dokážeš tam vylézt?“ zeptala se Furia a otřela si z očí černý maz.

„Jsem starý, ne chromý.“

Někdy si musela připomínat, že Siebenstern není neškodný stařec, ale ten samý muž, který se pokusil o Librokalypso a vymazání všech knih. Ten samý muž, který jí řekl: *Někdy bude někdo zase chtít napsat poslední prázdnoknihu. Je docela dobře možné, že to budeš ty.*

Mohla by se ho zeptat, co tím myslel. Jenže pravda byla taková, že už měla všech těch hádanek a zašifrovaných narážek plné zuby. Tenhle vrak byl něčím konkrétním, na co se dalo sáhnout. A skýtal tichou nadějí. Cestou sem jí Siebenstern vysvětlil, že *Fleur de Marie* navrhl její dědeček Cassius, stejně jako její sesterskou loď *Blanche de Cazalis*. Jestli loď skutečně fungují jako portály mezi refugii, pak v sobě tenhle kolos možná ukrývá šanci, jak odsud zmizet.

Siebenstern pozvedl svou hůl jako oštěp a s naprostou přesností ji vrhl nahoru do štěrbin. Pak se chytil žebříku a začal stoupat vzhůru. Teprve teď si Furia všimla, že je žebřík vždy po několika příčkách připevněn k trupu *Fleur*.

Netrvalo dlouho a Siebenstern se protáhl štěrbinou. Hned nato se v temném otvoru objevila jeho tvář. Konečně Furia vylezla i po několika posledních příčkách, chytila se ruky, kterou k ní natahoval, a vklouzla dovnitř lodi. Vzduch tu páchl vlhkým papírem a ztrouchnivělým dřevem.

Poprvé po mnoha hodinách Furia vytáhla z kapsy kalhot zobáknihu. Oproti svým zvyklostem byla překvapivě dlouho zticha a nyní se netajila tím, že se jí v kapse líbilo víc než tam, kde se ocitla teď.

„Ta vlhkost mě přivede do hrobu,“ nadával zobák bez očí, když se na elastickém krku vyplazil z prostředka knižních desek. „A ta špína všude kolem! Bez ustání mám mezi stránkami prach.“

Siebenstern se usmál. „Když jsem poprvé psal o dušeknihách, nestanovil jsem, že budou umět mluvit. A že budou tak přecitlivělé.“

Kniha hašteřivě natáhla žlutý zobák jeho směrem. „Zdá se, že se ti toho vymklo z rukou víc než jenom tohle, co?“

„Nejbolestnější pravdu často vyřknou právě blázni.“

„Já nejsem z nějaké tvé historky o loupežnících, starče,“ hněvala se kniha. „Nejsem žádná prvoplánová figurka s jedinou vlastností, ale mnohovrstevnatá, komplexní a nadmíru...“

„Teď zmlkni,“ utnula ji Furia, v levé ruce knihu rozevřela a pravou v ní vytýčila stránku. K rozštěpení srdce stránky stačilo jen chvilkové

soustředění. Když se od sebe vrstvy papíru oddělily, zazářilo mezi nimi bílé světlo a osvětlilo vnitřek lodi. Písmena na stránce modravě žhnula. Furia pomyslela na to, co chce způsobit, a mlčky přečetla tajná slova.

V příštím okamžiku se z knihy vynořila světelná koule, ne větší než mužská pěst. Vznese se vzhůru a zůstala viset ve vzduchu nad Furiinou hlavou. Dokud Furia knihu nezavře, mihotavá světelná koule ji bude doprovázet.

Stáli v obrovské místnosti, která nejspíš bývala přepychovým salo-nem, jaké se dřív nacházely na palubách luxusních parníků. Zřícení, boje na palubě a počasí v Refugiích noci způsobily, že nábytek a táflo-vání shnily, okna a dveře se roztrhly. Všechno bylo potažené černou krustou popelového poprašku. Už pod ní téměř nebylo poznat, co bývalo součástí křesla nebo stolu.

„Jak to, že tu vůbec ještě něco je?“ otočila se Furia na Siebensterna. „Copak by pro to inkoustovci nenašli využití?“ Na kraji tábora si všimla, že inkoustovci nenechají nic ležet bez užitku. V zemi, kde téměř nerostly stromy, se veškeré nalezené předměty okamžitě využily ke stavbě chýší a dřevěných chatrčí. Že ve vraku *Fleur* trouchniví pozůstatky starého nábytku, připadalo Furií zvláštní.

„Inkoustovci do vraku nesmí,“ řekl Siebenstern. „Faidra se domnívá, že náboženství, které jim vnucuje, si žádá mysteriózní místo. Svatyni.“

Furia si ho nechápavě prohlížela. Ve svitu koule vypadal i přes všechnu špínu ve tváři mrtvolně bledý. „Svatyni?“

„Jedno si Faidra uvědomila už dávno. Tolik...“ na chvíli zaváhal, „lidí člověk neudrží pohromadě díky rozumu ani díky naději. Musí existovat něco, v co věří. Dala inkoustovcům něco, k čemu mohou vzhlízet, vyšší řád – moc, která stojí nade vším.“

„Faidra se nechává uctívat jako bohyně?“ Neznělo to úplně scestně, koneckonců ji spousta autorů v mýtech a legendách označovala za pramatku bibliomantiky.

Siebenstern však zavrtěl hlavou. „Ne. Kdyby ti lidé byli bibliomanti, mohla by to zkusit. Ale předkové inkoustovců byli exlibri, kteří jednoho

dne vypadli z knihy. A tak jim Faidra naordinovala víru v knihu, která převyšuje všechny ostatní. V knihu, která vypráví příběh nás všech, nejen exlibri. I my dva, Furie, jsme její postavy. Faidra jí říká *Liber Incognitus*.“

„Taková hloupost.“

„Možná.“

Měřila si ho pohledem. „Snad tomu nevěříš?“

„Stvořil jsem Faidru i bibliomantský svět tak, že jsem je popsal v knihách stvoření. Myšlenka, že jsem sám jen postavou, kterou si vymyslel někdo jiný, přece není o nic scestnější, co říkáš? Možná je celý vesmír zbudovaný jako knihovna v knihovně. Každá kniha je pouze součástí jiné knihy, každý člověk pouhým výmyslem nějakého autora, který je sám zase jen výmyslem jiného autora.“

Furii se při takovém pomyšlení zatočila hlava. „Přesto by musel existovat jeden autor, u kterého to všechno začalo. Ten, který napsal úplně první knihu.“

„*Liber Incognitus* může stát jen jeden stupeň nad námi, nebo taky třeba sto. Teoreticky se dá taková myšlenka rozvíjet donekonečna. Kniha v knize v knize...“ Zdálo se, že chce ještě něco dodat, pak ale pokrčil rameny a mávl rukou. „Nepřivedl jsem tě sem, abychom se tu bavili o Faidřině kosmologii. Pojď dál.“

Ve Furií se právě probudila zvědavost, ale nechala to prozatím být a rozhlédla se kolem. Všechny stěny salonu zakrývaly polorozpadlé regály, a protože loď poháněla bibliomantika, měla Furia za to, že v nich bývaly knihy. Popošla k protější straně místnosti, aby si zblízka prohlédla marast pod prázdnými policemi.

Ležely tam zbytky papíru, přesně jak se obávala. Furiino bibliomantské srdce se rozbušilo a udělalo se jí nevolno. Tolik poničených knih, většina z nich nebyla víc než šedočerné bláto.

Furia požádala dušeknihu, aby zastrčila svůj zobákovitý krk mezi otevřené stránky, a ona ji tak mohla zastrčit do kapsy, aniž by se kniha zcela zavřela. Zobák se s brbláním podřídil. Světelná koule klesla níž, když si Furia přidřepla.

Holýma rukama se zabořila do hmoty a brzy narazila na hlubší vrstvu, kterou tvořilo něco, co knihy alespoň připomínalo. Ještě níž nahmatala pevné knižní desky. Když jich několik vytáhla, ukázalo se, že to jsou kožené svazky se zvlněnými a slepenými stránkami, poškozené, ale čitelné. Vrchní vrstva rozplzlého papíru a popela je ochránila, takže vazba zůstala netknutá a stránky téměř neporušené.

„Číst v tom ani nezkoušej,“ řekl Siebenstern za jejími zády.

Furia od sebe oddělila několik lepkavých stránek. Některé se při tom rozpadly, musí být ještě opatrnější. Vazba povážlivě vrzala, když Furia knihu otevřela víc, aby na skvrnitý papír dopadlo světlo. Svazek se v minulosti namočil, ale vlhkost už se mezitím odpařila. Furia se svraštělým čelem zkusila přečíst první řádky, nerozuměla však ani slovu. U druhé a třetí knihy tomu nebylo jinak. „Co je to za jazyk?“

„Žádný. To jsem měl na mysli. Vůbec nemusíš zkoušet ty knihy číst, nepodaří se ti to.“

Ve stehenní kapse kalhot, přivřená mezi stránkami dušeknihy, mumlala zobákniha něco, co znělo jako varování. Byla nepolepšitelný škarohlíd.

Furia zkusila jinou stránku. I tam ale našla jen nesrozumitelnou hatmatilku. Malá a velká písmena divoce vířila jedno přes druhé, dokonce i čárky a tečky se objevovaly uprostřed slov.

Zobákniha na jejím stehně hlučela hlasitěji. Sahala ve Furiiných myšlenkách po tom, co bibliomantka viděla, a zdálo se, že v chaosu hlásek něco rozpoznala.

„Foliantská horečka,“ řekl Siebenstern.

„Co to znamená?“ Furia pro jistotu položila knihy zpět na zem.

Světelná koule zhasla, když se zobák vydral z kapsy. Vmžiku je obklopila tma. Jen štěrbínou v trupu *Fleur* šlehalý vzdálené blesky.

„Foliantská horečka!“ vřeštěla zobákniha. „Propánajána! Okamžitě jdi pryč, běž jako o můj život!“

Furia vyskočila na nohy, protože cítila, jak vážně to kniha myslí, vrazila však do Siebensterna, který teď stál hned za ní.

„Neměj obavy,“ řekl. „Už dávno není nakažlivá. Epidemie vypukla skoro před čtyřiceti lety.“

„Epidemie?“

„Představ si to jako virus. Když z Refugií noci odcházeli poslední bibliomanti, měli za úkol za každou cenu zabránit tomu, aby ve Zmařené zemi zůstala jediná netknutá kniha. Bibliomantika měla být v Refugiích noci od základu vymýčena. A tak tu vypustili původce foliantské horečky, kteří během chvilky nakazili většinu knih, zapomenuté dušeknihy padlých na bitevních polích i knihovnu ve vraku *Fleur*. Foliantská horečka pomíchá v knize všechna písmena a znaky. Napadené svazky se během několika vteřin stanou nečitelnými.“

Furii se při té představě udělalo ještě hůř. „O něčem takovém jsem nikdy neslyšela.“ Znělo to jako strašný předstupeň Librokalypsy a Furii napadlo, jestli snad Siebenstern foliantskou horečku sám nevymyslel a nepopsal v knihách stvoření.

„Udivuje tě snad, že to Akademie zcela zatajila?“ zeptal se. „Tři rody chtěly za každou cenu zabránit tomu, aby se o svévolném zničení mnoha tisíc knih vědělo. Nejvíce tím utrpěli bibliomanti, kteří propuknutí foliantské horečky způsobili. Všichni v důsledku toho přišli o své schopnosti, někteří dokonce o rozum. Jedni si sami vzali život, jiní zemřeli za nejasných okolností. Agenti Akademie se nejspíš postarali o to, aby o rozkazech, kterými se při ústupu řídili, nemohli nic vyzradit. Foliantská horečka řádila několik let a neunikla jí žádná kniha.“

Zobákniha tiše pofňukávala. „Ničeho nezůstanu ušetřena, žádné riziko není příliš velké, žádné ponížení příliš...“

„Vždyť je tvůj text jenom atrapa,“ řekla Furia.

„To si vyprošuji!“ hašteřil se zobák. „Je velký rozdíl, jestli se pyšnííte hrdým názvem *Život a doba Abela Humble Uxbridgeho, osmého hraběte Noodingdonského z Noodingdonu*, nebo se jmenujete jenom...“ a zobákniha zamumlala řadu nesrozumitelných slabik.

„Nedělej si starosti, má malá přítelkyně,“ řekl Siebenstern. „Tvému zvuknému titulu nikdo neublíží.“

„To bych prosila!“

„Dávám ti na to své slovo.“

Furia pohladila zaoblené místo na hladkém zobáku. „Potřebujeme zase světlo.“

„Na to jsem vám dobrá. Uvězněná v téhle... hrobce, v semeništi nákazy, vydaná napospas všemu, co se ještě může držet ve vzduchu. Zeptej se svého nového nejlepšího kamaráda, jestli má v rukávu ještě další překvapení, která tvou potupenou dušeknihu ohrozí na životě!“

Furia zobáknihu chlácholivě poplácala po deskách a pak se obrátila na Siebensterna: „Je ještě něco, o čem bychom měly vědět?“

„Pár věcí,“ připustil, „ale nic z toho nepřevrátí ortografii a interpunkci té tvé choulostivé knížečky vzhůru nohama.“

„*Knížečky!*“ pohoršoval se zobák.

„Standardního díla,“ napravit Siebenstern své faux pas. „Skutečné encyklopedie vědění a moudrosti.“

Zobák se natáhl k Furii. „To byla ironie! Něco takového já poznám! On se mi vysmívá! Mohla bys ho v něco proměnit. V něco smrdutého. V něco, jako je Cat.“

„Cat už se celé měsíce myje.“

„Jako byla Cat *dřív!*“

Furia si povzddechla, otevřela knihu a rozštěpila srdce stránky. Zobákniha se mrzutě podvolila a vyslala mezi oddělenými vrstvami papíru novou světelnou kouli.

„Děkuju,“ řekla Furia.

„Knížečka!“ zaskřehotala zobákniha.

„Omlouvám se,“ ozval se Siebenstern.

Když Isis doběhla ke schodišti, které vedlo ze sklepení do čítárny, Duncan tam nebyl. Vstup zůstal doširoka otevřený. Seshora k ní doléhal vícehlasý pískot a bolel ji v uších.

Prvních několik schodů ještě pospíchala, poté zpomalila. Domnívala se, že její protivníci neznají tajné heslo, jinak by je dávno pronásledovali do hlubin. Také to znamenalo, že otevřený vchod nevidí a stejně tak zůstává neviditelná i Isis, dokud nepřekročí práh do sálu.

Kousek pod horní hranou schodiště to ucítila: něco se jí vkrádalo do myšlenek, něco ji táhlo a tlačilo, jako by se po ní sáply ruce, které ji chtěly dovléct ven pod kopuli. Přání projít vstupem se v ní rozlévalo jako jed a Isis pochopila, proč na ni Duncan nepočkal a místo toho se nepřátelům postavil sám. Spolu s pískotem se jí do mozku zavrtával hypnotizující rozkaz, kterému by odolal málokterý bibliomant, natožpak obyčejný člověk.

Isis nebyla ani jedno, ani druhé. Byla Siebensternovou exlibrou – a tím pádem i svou vlastní dušeknihou. Vší silou se našeptávání vzeprěla a rozevřela hrud'. Obě poloviny se od sebe oddělily podél svislého švu, který vedl od Isisina hrdla až k pupíku. Z kůže a kostí se staly kožené knižní desky, mezi nimi se objevily třepotavé stránky. Papíry zalistoval nadpozemský závan větru. Když Isis rozštěpila srdce stránky, dopadlo přes práh do čítárny z jejího trupu světlo.

Rozhodným krokem vstoupila ze schodištní šachty pod barokní kopuli. Nejprve se musí zorientovat, i když nutkání slepě zaútočit bylo téměř silnější než ona. Nejspíš by mohla udělat z celé čítárny hromádku trosek, ale nechtěla ohrozit Duncana. Zároveň jí nějaký

záłudný hlas našeptával, že na Duncanovi nezáleží, důležitá je jen ona a už je načase, aby si vzala Absolonovu knihu a věnovala jí veškerou svou pozornost.

Duncan stál uprostřed okrouhlé čítárny a zdálo se, že se oběma rukama zuby nehty drží své otevřené dušeknihy. Kolem jeho těla šlehal proudy energie a tvořily tři dlouhé linie, které jako paprsky kola vedly ke stěnám místnosti. Isis sledovala jejich dráhu a na konci každé z nich objevila nahoře na první galerii hrbatou postavu velikosti člověka. V pravidelných rozstupech stály kolem dokola kruhu. Každá z nich držela v dlouhých, chlupatých pazourách otevřenou knihu.

Všechny tři se držely vzpřímeně na dvou nohou, ale rysy v jejich obličejích prozrazovaly, že to nejsou lidé. Měly úzké tváře hlodavců s obnaženými předními zuby. Mezi smolně černýma očima jim probíhaly rýhy a propůjčovaly jim lstivý výraz. Tvář měly pokrytou šedivou srstí a pod růžovým nosem jim rašily dlouhé vousky.

Isis už o knihomolných kryších slyšela, ale ještě nikdy neměla s žádou tu čest. Byly to exlibri s bibliomantským nadáním, avšak bez lidských skrupulí. Ty tři pocházely z různých knih, a přesto si k sobě našly cestu díky své krutosti a záłudnému smyslu pro obchod. Nechávaly se najímat jako úkladní vrazi a lovci hlav, v tomto případě tu jistě byly na Mardukovu objednávku. Šéf libropoliského podsvětí Isis, Furii a ostatním nezapomněl, že zničili velkou část jeho drahocenné sbírky, tabla s vycpanými exlibri a vitríny s artefakty z bibliomantské antiky nevyčíslitelné hodnoty.

Stejně jako původ krys byl rozdílný i jejich vzhled. Jedna na sobě měla černý redingot a cylindr, stejně jako džentlmeni v devatenáctém století, druhá nosila tmavě zelenou kutnu se zvednutou kapucí. Třetí krysa byla téměř nahá, jako by byla hrdá na své prapodivné proporce, napůl zvířecí, napůl lidské, a na rozježenou šedočernou srst, která pokrývala její údy.

Nejvíce nebezpečně vyhlíželo stvoření v kutně. Proud energie, který se k Duncanovi nesl od něj, zářil nejjasněji a byl dvakrát tak široký

než energie obou dalších. Kryse ve stínu kapuce rudě zářila očka, když obrátila svou pozornost na Isis, aniž by Duncana nechala být.

Všechny tři krysy ze sebe vyrazily vysoký pískot, kterým ovládaly vůli svých obětí a lákaly je z jejich úkrytů. Říkalo se, že se to naučily od jednoho krysaře, než ho rozsápaly na kusy.

„Duncane!“ křikla Isis do sálu. „Musíš se bránit!“

Světelná pouta, která obklopovala jeho tělo, jako by se ještě utáhla. Začala pulzovat, protože narazila na novou vlnu odporu. Isis viděla, jak Duncan pohybuje rty, zatímco odříkává slova ze srdce stránky své dušeknihy. Otevřená kapesní knížka v jeho dlaních se třásla.

Isis vyslala tlakovou vlnu, která krysu v kutně mrštila proti stěně. Omítka praskla a kopuli jako černý blesk protála rozvětvená trhlina. Pískot stvoření se změnil v bolestivý výkřik, který následoval rozlícený řev, když se krysa vrhla vpřed, skočila přes zábradlí a přistála na podlaze čítárny. Díky tomu unikla druhé tlakové vlně, která by ji dost možná rozmačkala, a ještě v ten samý okamžik útok opětovala.

Na Isis se vyřítily doběla rozžhavené plameny, a když před nimi chtěla uskočit, změnily směr. Obestoupila ji vražedná horkost, ale nedostala se přes ochranný štít, který Isis v poslední chvíli kolem svého těla vystavěla. Několik vteřin zůstala oslepená zářivou bělostí a pocho-pila, že právě to je skutečný účel útoku. Když se jí vrátil zrak, nestály už druhé dvě krysy na galerii, ale z různých směrů se vrhaly k ní.

Duncan klesl na kolena, podařilo se mu však proudy energie odrazit, až už se nedotýkaly jeho těla a nakonec zanikly v explozi bílého světla.

Zatímco Duncan klečel, oslabený, ale tím víc rozlícený, postavila se Isis všem třem protivníkům naráz. Bleskurychlé tlakové výpady udržovaly polidštěné krysy dál, zatímco se k Isis znovu hnalo jasné světlo, střídavě vařící a mrazivé, až už ani nepoznala rozdíl. Kůže ji pálila, rty jí popraskaly a měla pocit, jako by jí konečky prstů probodávaly jehličky. Vždy, když se jí podařilo odrazit jednoho útočníka, zesílili druzí dva svůj útok.

Teď se ukazovalo, kolik kvůli závislosti na Absolonovi ztratila sil. Vykřikla a klesla na kolena. Marduk si tyto stvůry vybral s rozvahou a jistě za jejich služby zaplatil celé jmění. Jejich bibliomantská moc byla obdivuhodná. Takových knihomolných krys nemůže existovat mnoho ani mezi exlibri. Spojení talentu a animální chladnokrevnosti z nich dělalo úctyhodné bojovníky. Že je Marduk už dávno nepřipojil ke své sbírce vypreparovaných exlibri, nejspíš znamenalo, že je prostě nedokázal přemoci. A tak jim zaplatil a nasadil je na své nepřátele.

„Isis!“ křikl Duncan do pekelného lomozu bibliomantské bouře. „Musíme odsud pryč!“

Zatímco se k ní dvě krysy přibližovaly a třetí se postavila Duncanovi, blesklo Isis hlavou: to Duncan může za její mizérii, protože jí nechce dát Absolonovu knihu. Bez Absolonových slov je slabá a zranitelná, celé její tělo po nich touží a její rozum jí radí ze všeho nejdřív zabít Duncana, vzít mu knihu a zmizet. To on je jejím skutečným nepřítelem.

Duncan znovu zařval její jméno, z velké dálky, a Isis nejasně zahlédla, jak knihomolnou krysu zahalil tyrkysovým plamenem. Byla to ta bez oblečení, nejzvířetější ze všech tří, a z její srsti se vznesl černý kouř.

Krysa v cylindru zastoupila Isis výhled a v tom samém okamžiku k ní vyslala silnou tlakovou vlnu. Isis v poslední chvíli odolala našeptávání Absolonovy knihy, odrazila útok a opětovala ho mlhou mikroskopických písmenek, která ji i její dva protivníky celé vteřiny obklopovala jako roj vos. Isis pauzu využila k tomu, aby posbírala síly a vznesla se ze země. Beztížně plula vzhůru, až dosáhla úrovně první galerie, a pak seslala na stvoření v písmenkové mlze bleskurychlou sérii tlakových rážů. Krysa naříkavě vykřikla. Musela si ještě stihnout vytvořit obranu, jinak by jí útok roztříštil všechny kosti v těle. Takhle jen klesla k zemi, zahalená pod širokým rouchem, a zlostně syčela vzhůru směrem k Isis.

Krysu v cylindru útok málem taky zasáhl, ale uskočila stranou a vznesla se ze země. Isis teď stoupala stále výš do kopule, minula dru-

hou galerii a dostala se ke kruhu špičatých oken. Boj musel být slyšet i vně čítárny, každou chvíli se tu můžou ukázat hlídači. Stali by se prvními oběťmi krysa. Isis pohlédla k hlavnímu vchodu, rozštěpila srdce stránky a vyslala kolem křídel dveří modrobílý plamen, který noční hlídače nějakou dobu zdrží.

Duncan a krysa se spálenou srstí začali souboj s tlakovými vlnami a ohnivými koulemi. Vzduch byl plný dlouhých řádků žhnoucích hlásek, které sokové rozdmýchali a které sloužily jako forsáž bibliomantické energie. Když se Isis vyhnula dalšímu útoku, jedna z okenních tabulí v kupoli se rozletěla. K zemi přšely úlomky skla, a dokonce i na nich se zrcadlila ohnivě červená písmenka.

Krysa, která Isis sledovala pod kupolí, ztratila cylindr, když ji dostihla tlaková vlna a mrštila jí proti zdi. Do hloubky pod nimi se snesla omítka. Isis se přihnala blíž a zasáhla stvoření do hrudi. Krysa naposledy vykvikla, pak už jen tiše visela jako propíchnutý motýl. Údy se jí bezvládně houpaly, z hlodavčího obličeje se vytratil všecken výraz.

Polidštěná krysa s kapucí dole na podlaze rozzuřeně zařvala. Isis si s posledním útokem dala na čas. Pak krysa na stěně vzplála. Zůstaly jen vločky popela, které se pomalu snášely k zemi.

Isis se vyhnula novému útoku zespoda, další ji však zasáhl. Ztratila ve vzduchu balanc, opsala půlkruh a narazila do zábradlí horní galerie. Oběma rukama se ho chytila a přehoupla se přes něj. Přistání nebylo právě elegantní, dopadla na obě kolena a vyskočila právě ve chvíli, kdy se před ní objevila krysa v rozevlátém hávu. Na okamžik se probodávaly pohledem, mezi nimi tančily sem a tam proudy písmenek, a potom se Isisin vztek zhmotnil do rozžhavené koule. Oddělila se ze stránek v jejím hrudním koši a řítila se na krysu. Ta se chtěla kouli ubránit svou dušeknihou a málem by se jí to podařilo, kdyby její zelená kutna náhle nevzplála. Krysa zavřeštěla, pak se uvnitř kapuce rozběsnily sněhově bílé plameny a stvoření umlčely.

Isis klesla na zábradlí. Kniha v její hrudi jí připadala jako vír, který pohlcuje všechny její síly. Dokonce i pouhý pohled do hloubky ji vysi-

loval, a když shlédla na inferno světél a hlásek uprostřed sálu, neviděla tam ani Duncana, ani poslední krysu, jen dva tmavé obrysy zahalené leskem.

Musím mu pomoci, pomyslela si. Pak si vzpomněla na Absolonovu knihu v jeho kapse a její city k Duncanovi znovu potlačilo něco jiného, lačnost, která byla příliš silná, aby proti ní Isis bojovala. Nesmí dopustit, aby se Duncanovi něco stalo, aby vzplál jako oba její protivníci, protože kniha by shořela s ním. Vykřikla a přehoupla se přes zábradlí.

Když přistála na zemi, tyčila se před ní zeď šlehajících blesků, závoj bibliomantských energií. Krysa musela vidět, co se stalo jejím společníkům, ale nevzdala se. Možná to byla touha po pomstě, možná hloupost, možná neústupná arogance, která jí nedovolila skočit díky knize na bezpečné místo ani tehdy, když se z plamenů vynořila Isis a přišla Duncanovi na pomoc. Cítila knihu v jeho kapse. Absolon ji k sobě volal.

Krysa vysílala tlakové vlny všemi směry, rychleji než kterýkoli protivník, s nímž se Isis dosud utkala. Zvířecí vzhled klamal, protože krysa se nazývala knihomolná plným právem. Musela přechíst tisícovky knih, aby byla tak mocná, a Isis ji v mysli na okamžik viděla úplně jinak. Ve světle čtecí lampy, možná někde v Libropolisu, před stěnami plnými knih, jak se sklání hluboko nad otevřeným svazkem, drápkem přejíždí po řádcích a dehtově černá očka hltají každé slovo. Bylo to stvoření, které možná chladnokrevně vraždilo, ale přece zůstávalo bibliomantem s obrovskou láskou ke čtení.

Isis krysu zabila jedinou tlakovou vlnou, která její tělo stlačila a zdeformovala, jako když člověk mezi palcem a ukazováčkem zmáčkne papírovou kouli.

Blesky dohasly, písmena pobledla a Isis našla pohledem Duncana. Stál tam skloněný, ruce opřené do kolen, a třásl se po celém těle.

„Dej mi tu knihu,“ řekla Isis.

Duncan měl obličej téměř úplně zakrytý závojem rozčuchaných vlasů. Isis byla ráda, že se mu nemusí dívat do očí.

„Dej mi ji, nebo si ji vezmu sama.“

Když vyšli ze zpusťošéného salonu a chodbou následovali svit koule, všímala si Furia čím dál většího množství prázdných regálů, rozpadlých knih ležících na podlaze, a dokonce pozůstatků něčeho, co mohla být origami. Na palubě *Fleur* byla bibliomantika od základů vymýcená. A přesto tam zůstávalo něco jako slaboučký dozvuk. Furia nevěděla jistě, jestli si to namlouvá, nebo jestli hluboko uvnitř vraku skutečně něco žije.

Až po několika minutách, během nichž mlčky prošli dalšími místnostmi, vystoupali kluzká schodiště a proplekli se nekonečnými chodbami, si Furia konečně uvědomila, kde už takový pocit zažila. V sídle svého rodu na Rýnu, v dnešním zámku Nebeských. Budova se probudila k životu, když poznala Furiin původ. Chtěla jí pomoci v boji proti Rachele a Veitovi Nebeským tak, že na ni přenesla bibliomantské energie Furiiných předků. S poněkud pochybnými výsledky.

„Ta loď není mrtvá,“ řekla Furia.

„V to jsem taky doufal.“

„Ty to necítíš?“

„Už dlouho nejsem bibliomant. Je to spíš tak, že loď cítí *tebe*. Tvůj dědeček Cassius byl jedním z mužů, kteří ji postavili, a proto člena rodu Faerfaxů pozná, když jí přijde do cesty. Nebo rodu Rosenkreutzů, přijde na to.“

„Nepokusila se ji Faidra probudit sama? Je pramatkou bibliomantiky. Jestli někdo má tu moc, tak ona.“

„Faidra!“ Siebenstern si pohrdavě odfrkl. „Nemá ani unci bibliomantské moci.“

Furia se zastavila. „Cože?“

„Pojď dál. Všechno ti povím.“

Opět vystoupali po schodech pokrytých vrstvou špíny. Světelná koule nad Furiinou hlavou házela na schody jejich stíny jako siluety vystřižené z papíru a osvětlovala lesklé skvrny plísňe na stěnách.

„Faidra není tím, za co ji máš,“ řekl Siebenstern, když vystoupali nahoru a zabočili do krátké chodby. „Je to bezesporu obdivuhodná osobnost. Podařilo se jí sjednotit pod sebou tisíce inkoustovců a vést s nimi válku, o které mluví ještě dnes celý bibliomantský svět. Dokázala na svou stranu přetáhnout několik silných bibiliomantů a kromě toho i některé mé exlibri, ačkoli už jí z nich zbylo jenom pár. Ale,“ zdůraznil to slovo krátkou pauzou, „ona sama bibliomantkou není. A už vůbec to není pramatka bibliomantiky.“

„Myslela jsem, že...“

„Je to Faidra Herkulská,“ přerušil ji Siebenstern a jen ji tím ještě víc zmátl. „A zároveň není. Je mi líto, jestli jsi z toho popletená. Víš přece, že je to exlibra. Ale jedinou knihou, z níž by mohla vypadnout pravá Faidra, je první kniha stvoření, ve které jsem sepsal její legendu. Jenže tahle Faidra pochází z jedné z té tisícovky knih, které vypráví o jejím mýtu, z jednoho z bezpočtu pojednání, která o ní bibliomanti vypracovali. Proto je jenom kopie, ne originál. Přesně z toho důvodu nemá bibliomantské nadání. Jako kdybys do posledního detailu vymodelovala pistoli z hlíny – přese všechno by nikdy nestřílela.“

Došli ke dveřím, které nakřivo visely z pantů. Za nimi se nacházel někdejší velitelský můstek *Fleur de Marie*. Místnost dřív ze tří stran lemoval půlkruh oken, ale dnes byly na jejich místě jen prázdné rámy, skrz které dovnitř noční vítr vhněl černé vločky.

„Je to žena s velkou autoritou a obdivuhodnou schopností prosadit svou, ale skutečnou Faidrou nikdy nebyla. Je jen reprodukcí. Interpretací nějakého badatele, který o legendě napsal knihu.“

Furia se chtěla ujistit, že tomu rozumí dobře. „Exlibro tedy všemi svými vlastnostmi odpovídá originálu jedině tehdy, když vypadne z knihy,

ve které byl zmíněn poprvé? Stejně jako Ariel, který vypadl ze Shakespearovy *Bouře* a ne z nějaké vědecké práce o jeho dramatech. Je to tak?“

„Přesně. Náš svět je trochu komplikovanější, než sis myslela, co?“

Pomalu přikývla, zatímco přemýšlela nad následky. Faidra je obyčejná smrtelnice, velká vjevůdkyně, ale žádná bohyně bibliomantiky. Zdálo se, že minimálně teď to na Furiině situaci nic nemění. Ale bude na to pamatovat, především až se příště s Faidrou znovu setkají.

„Nezačni ji ale kvůli tomu podceňovat,“ radil jí Siebenstern. „Tady v Refugiích noci požívá Faidra veškerou myslitelnou moc. Armáda inkoustovců ji poslouchá na slovo, a navíc má na své straně toho exlibra. Z něj bys měla mít velký respekt. Už jsi ho viděla. Našel tě mezi stránkami světa a přivedl sem – Faidřina pravá ruka.“

Furia si jen matně vzpomínala na Siebensternova exlibra, s nímž se v doprovodu několika inkoustovců setkala ve zlatých sítích. Vytáhla postava v tmavém hávu, jehož hrud' se přímo před jejíma očima otevřela jako kniha. Byl teprve druhým exlibrem z jednoho ze Siebensternových děl, kterému stanula tváří v tvář. Stejně jako Isis byl živoucí knihou v lidské podobě.

„Jmenuje se Mentana,“ řekl Siebenstern. „Jeden z mých méně povedených výtvorů, obávám se, ale...“

„Mentana?“ skočila mu Furia do řeči. „*Vévoda* Mentana? Ten lotr z *Fantastica*?“

Siebenstern přikývl. „Já vím, další padouch, co si točí kníry a ne-skrývá v sobě žádnou hlubší podstatu.“ S politováním pokrčil rameny. „*Fantastico Fantasticelli* byla jedna z mých prvních knih. Nejspíš jsem to tenkrát prostě lépe neuměl.“

„Vždyť víš, že je moje oblíbená!“ vyhrkla Furia. Za ní následoval Stevensonův *Ostrov pokladů* a pak hrstka dalších románů, které jí četla maminka. Až později je začala Furia hltat sama a žádnou nečetla tak často jako *Fantastica*. Byla to už skoro celá věčnost, co o tom vyprávěla mladému Severinu Rosenkreutzovi, stejnému Severinovi, který tu teď před ní stál jako zahořklý starý muž.

„Vévoda Mentana,“ zašeptala a kroutila při tom hlavou. Nejstarší ze tří bratrů, kteří Fantasticově milé ukradnou milánský trůn. Než do Furiina života vstoupily Okouzlující a matka Antikva, nikoho nenáviděla tolik jako jeho. Smyšlená postava ze starého loupežnického románu byla jejím osobním úhlavním nepřítelem, a jak si knihu znovu a znovu pročítala, nesčetněkrát mu při tom přála smrt.

Teď jí nejspíš zachránil život.

„Nesmíš mu věřit,“ řekl Siebenstern. „Je Faidřiným stínem. I když ho nevidíš, je většinou někde poblíž.“

„Je to ve skutečném životě stejný mizera jako v knize?“ Věděla, jak absurdně ta otázka zní, asi jako by se vyptávala na osobnost herce, který hraje obzvláště zavrženíhodnou postavu. Jenže exlibri své role v knihách nehráli. Oni těmi postavami *byli*.

„Je komplexnější,“ odpověděl Siebenstern. „Což není nijak složité. V románu mu šlo jenom o bohatství a o moc, ale tady v Refugiích noci... no, zastává určité principy a přesvědčení. A silně věří učení o *Liber Incongnitus*.“

Zatímco mluvil, Furia se rozhlížela po místnosti. Až teď si uvědomila, že na můstku *Fleur* není kormidlo a ani žádné páky a spínače. Nacházelo se tu jen vyvýšené sedadlo, skoro jako trůn, které stálo na podestě otočené k předním oknům. Něco na něm jí připomnělo její čtecí křeslo doma v rezidenci, a když k němu přistoupila blíž, zjistila, že před sebou skutečně vidí kostru velmi podobného křesla. Kožené potahy a polstrování byly poničené vichrem a špatným počasím, pod nimi vykukoval podstavec s mikroskopickými dřevořezbami. Dřevo pokrývaly stovky maličkých řádků písmenek. Některá místa byla zvětralá, ale přesto by se pod lupou dala většina řádků přečíst.

„Tady sedával kapitán lodi a řídil *Fleur* jen díky svému bibliomantskému spojení s ní,“ vysvětlil Siebenstern. „Posaď se a vyzkoušej to.“

Furia se váhavě vyšplhala do pozůstatků křesla. Stále ještě bylo možné se do něj posadit, ale hrany a rezavá péra se jí tvrdě zarývala do těla. Už po pár okamžicích ji všechno bolelo.

„Soustřed' se,“ řekl Siebenstern.

„Nejde to. Na tom se nedá sedět.“

Siebenstern si tiše povzdechl, když vstala. Skutečně něco cítila, stejnou přítomnost jako předtím, ale nechtěla, aby o tom věděl.

Společně prošli rámem dvoukřídlých dveří, které byly už dávno vyrvané. Před nimi se rozprostírala horní paluba *Fleur de Marie*, větrem bičovaná plocha zasypaná po kotníky tlustou vrstvou navátého popelavého bláta, plná kamení a úlomků skály, které posbírala a zase vyplivla ničivá tornáda Refugia noci.

Furia následovala Siebensterna k rezavému zábradlí a stejně jako on pohlédla do pustiny před nimi, na řadu strážných a dál. Na druhé straně skalnatého kopce házely táborové ohně inkoustovců oranžovo-červený odlesk na spodní stranu běsnícího mračna.

„Psal jsi o portálových lodích v knihách stvoření?“ Musela mluvit hlasitěji, aby přehlušila burácející vítr. Zobákovitý krk její dušeknihy se jí zavrtal hlouběji do kapsy.

„Ne,“ odpověděl Siebenstern. „Tolik jsem toho neplánoval ani nechtěl. Všechno se začalo čím dál rychleji osamostatňovat.“ Zdálo se, že svá další slova velmi dobře vážil. „Ještě rychleji to začalo jít, když se objevil někdo, kdo může ovlivnit jak minulost, tak budoucnost.“

„Faidra je už čtyřicet let tady v...“

„Nemyslím Faidru, ale tebe, Furie.“

Asi měla být překvapená. Možná vyděšená nebo polichocená. Místo toho necítila vůbec nic. Jen dál hleděla do věčné noci a vnímala, že ji Siebenstern ze strany pozoruje.

„Četla jsi knihy stvoření, ne?“ zeptal se.

„Jenom první dva svazky a pak ještě jedenáctý. Ariel se dostal až k sedmému, než ho zabil Faidřin vrah. Nikdo kromě tebe neví, co stojí v ostatních knihách.“

„Faidra nedala rozkaz k Arielově zabití. Ani k zabití kohokoli jiného. Ten exlibro měl jenom ukrást jedenáctý svazek, nic jiného.“

„A proč zrovna jedenáctý?“

„Protože je tam předpovězený příchod exlibri. Jedno z těch nepromyšlených prorocství, která jsem jenom naznačil a která pak začala žít nenadálým vlastním životem. Byla to jenom rychlá myšlenka, kterou člověk jako autor občas napíše, aniž by tušil, že ho bude ještě dlouho pronásledovat. Kdybych věděl, jaké následky bude těch pár vět mít... Ale já přece vůbec netušil, co vlastně dělám.“

„Zato jsi byl ale dost důkladný.“

„Dlouho jsem to nebral moc vážně. Celý ten návrh nového světa, zákony bibliomantiky, všechno to byla jenom hra. Způsob, jak si muž, který už neví, o čem psát, může ukrátit čas. Ale pak se čím dál víc věcí, co jsem napsal, stalo skutečností a mně došlo, že musím být opatrný. Hlavně na mě ale byla ta zodpovědnost příliš velká. Proto jsem do posledního, čtyřtadvacátého svazku vepsal člověka, který mi podává zprávy z budoucnosti bibliomantského světa a který mě přivede na myšlenku s tím vším začít.“

„Kdyby v mojí přítomnosti bibliomantika neexistovala, nemohla bych ti o ní říct.“

„A kdybys mi o ní neřekla, nemohl bych ji v devatenáctém století vytvořit. Klasický časový paradox. Čím déle o tom člověk přemýšlí, tím spíš se z toho stává černá díra, která pohlcuje všechno ostatní – ze všeho nejdřív zákony logiky. Jenže příběhy jsou jako skutečnost. Někdy v sobě mají praskliny, které ale stejně nejsou dost velké, aby změnily to, na čem záleží: lidi, kteří se v nich objevují, a to, co cítí a co dělají.“

„Co se tam o mně píše?“ zeptala se Furia.

„Že existuje ještě někdo, kdo má moc zahájit změnu tohoto světa. Jedna dívka, Furia Salamandra Rosenkreutzová, která se narodí roku 1999. A že jenom ona a já můžeme přepsat knihy stvoření, a změnit tak strukturu bibliomantiky.“

Za jiných okolností by mu nejspíš nevěřila ani slovo. Jenže si vzpomněla na to, co svým zásahem do minulosti způsobila Isis, a na netušené celosvětové dopady, které tím uvedla do pohybu. Aby Isis zachránila život, udělala z ní Furia zpětně exlibru ze Siebensternových knih –

a způsobila tím, že exlibri mohou být bibliomanty. Aniž by o tom věděla, postarala se o rovnováhu sil mezi bibliomanty a exlibri a nikdo zatím netušil, jaké následky to bude mít z dlouhodobého hlediska.

„Nenávidím tě za to, že jsi mi dal takovou moc,“ řekla klidným hlasem.

„Udělal jsem to, protože jsi pro mě kdysi hodně znamenala,“ odpověděl. „Ty jsi to všechno začala. Tím, že jsi mi tenkrát napsala a vyprávěla mi o svém světě v budoucnosti, jsi mě vzala za ruku a ukázala mi, co mám udělat. Stvořil jsem tenhle svět *pro tebe*, Furie. Aby ses jednoho dne stala skutečností ty. Nesnesl jsem představu, že bys mohla zůstat pouze snem. Někým, koho si jenom vymýšlím. Chtěl jsem, abys byla skutečná, opravdová holka z masa a kostí. Abys byla tou dívkou, do které jsem se v sedmnácti zamiloval.“

Co na to může odpovědět? Rukama pevněji sevřela zrezlé zábradlí a začala počítat táborové ohně venku. Nechtěla se zabývat tím, co jí říká. A ze všeho nejmíň chtěla odpovědnost, kterou jí přisoudil.

„Vždyť já se nedokážu postarat ani o brášku,“ řekla po dlouhém mlčení. „Když jsem jednou převzala zodpovědnost za Isis, okamžitě jsem převrátila celý svět vzhůru nohama. Ať už jsi tím chtěl dosáhnout čehokoli, vybral sis k tomu špatnou osobu. Nikdy v životě nepřepíšu v knihách stvoření ani slovo.“

„Jsi jediná, kdo to ještě může udělat. Já jsem o svoje bibliomantské schopnosti přišel už dávno. I kdybych chtěl, už bych nic změnit nedokázal. Ty ano.“

Pokusil ses o to, pomyslela si. A já tě zastavila. Nevzala tím na sebe přesně tu odpovědnost, kterou teď odmítala přijmout?

„Nesnáším příběhy o prorocích,“ řekla. „A o holkách, které zachraňují svět.“

„Kdo mluví o záchraně?“ zeptal se Siebenstern.

Tak to jsi tím myslel?“ zeptala se Furia a ustoupila několik kroků od zábradlí. „Když jsi říkal, že jednou budu chtít sama napsat prázdnoknihu – to sis myslel, že mě dokážeš přesvědčit, abych viděla svět tvýma očima? Že mě přesvědčíš, že si svět zničení *zaslouží*?“

Siebenstern se k ní pomalu otočil. Blesky za jeho zády rozrážely noční oblohu a rozdíraly mračna rudými šrámy. Klokotání myšlenek na horizontu na druhé straně bylo vířivou černotou v černotě, předzvěstí barevného chaosu, na který Furia narazila mezi stránkami světa.

„Nejde o slepé ničení,“ namítl Siebenstern, „ale o obnovu. O změnu. O vytvoření něčeho lepšího. Dřív, když jsem ještě pracoval na svých románech, škrtal jsem i celé kapitoly a sepisoval je znova, abych příběh vylepšil. Takovou šanci máš teď ty, Furie. Jenom se to týká *tvého* příběhu a příběhu všech bibliomantů. Přepiš něco v knihách stvoření a změníš tím minulost. A s ní i přítomnost a budoucnost. Furie, ty máš moc napravit všechny moje chyby a nerozvážnosti a změnit tenhle svět k lepšímu. Kdo by se takové možnosti vzdal?“

„Já,“ řekla. „Nemusím si to ani rozmýšlet.“

„Jenom proto, že proměna tvojí kamarádky Isis měla takové následky? Co je na tom tak špatného? Dala jsi utlačovaným exlibri možnost, aby byli bibliomanty a začali se bránit sami. Přivedla jsi tenhle svět o ohromný kus dál směrem k rovnováze sil. Není to snad to, čeho jste tím svým rebelantstvím chtěli dosáhnout – rovnoprávnosti? Tahle jediná změna udělala pro exlibri víc než všechny útoky a zločiny tvých přátel.“

„Ty to vážně nechápeš?“ Dívala se na něj přes větrem bičovanou palubu. „To, co se stalo, bylo neúmyslné. Taky z toho mohlo být něco úplně jiného a mnohem horšího. Je to prostě příliš riskantní.“

„Protože jsi nemohla vědět, co děláš. Ale knihy stvoření ti poskytou možnost si všechno přesně promyslet. Vidiš to všechno černobíle. Představ si svět jako hodinový strojek. Můžeš cíleně vyměnit i ta nejmenší kolečka, aby už ručičky nikdy nešly špatně.“

„Ale já takovou moc nechci!“

„Tady nejde o to, co chceš. Tohle není žádná zábava, to je úkol. A ty jsi jediný člověk, který se ho může zhostit. Tenkrát neexistoval nikdo jiný, komu bych ho svěřil spíš, a dodnes se na tom nic nezměnilo. Zpětně se ukazuje, že jsem měl pravdu. Už máš s takovými věcmi zkušenosti a už nikdy s nimi nebudeš zacházet lehkovážně.“

„Faidra to vidí stejně? Za celou dobu, co tu jsem, jsem ji potkala jenom jednou.“

„Ona je ta, která ti zprostředkuje možnost se ke knihám dostat. A to už velmi brzy – dřív než to tu všechno pohltí myšlenky.“ Pohlédl směrem, kde byla bezhvězdná čern tmavší než jinde. „Zbývá nám na nejvýš pár dní.“

Furia si ho pozorně prohlížela. „Ale Faidra nechce to samé, co chceš ty, nemám pravdu? Jinak bys mě nevodil až sem, aby sis se mnou promluvil.“

S úsměvem přikývl. „Sama se rozhodne, kdy ti o svém plánu řekne. Jisté je, že dostaneš šanci knihy přepsat. Faidra doufala, že k tomu dojde tady v Refugiích noci, proto chtěla jedenáctý svazek dostat sem. Teď to asi bude o něco komplikovanější.“

„Ale to bych musela zpátky do rezidence.“ Domů! Zaplavilo ji vzrušení. Jako jediná ví, kde jsou svazky ukryté, hluboko v knižním labyrintu v katakombách. Tentokrát nemůže Faidra vyslat nikoho jiného. Možnost se odsud dostat byla zničehonic mnohem blíž než dřív.

„Vím, co si myslíš,“ řekl Siebenstern. „Ale i kdyby se ti podařilo Faidře utéct, to si všechny ty muže a ženy dole v údolí vezmeš na svědomí!“